CORRIE TEN BOOM

Teksti: Barbara Nooitgedagt
Kuvitus: Suzanne Gilmore

HUOMIO!
Tähän sarjaan liittyvän kuvamateriaalin voi ostaa useimmista CEF:in toimistoista ja verkkokaupoista Euroopassa.
Tutustu listaan sivulla www.teachkids.eu/fi kohdassa “Yhteystiedot”.

Julkaisija: CEF of Europe
Kilchzimmer
4438 Langenbruck
Switzerland
www.cefeurope.com

Jakelu Suomessa: Lastenmissio
Finland
www.lastenmissio.fi

Copyright © 1992, 2008 Child Evangelism Fellowship of Europe.
All rights reserved.
Copyright © 1993 Child Evangelism Fellowship of Europe.
Kaikki oikeudet pidätetään. Toimitettu suomeksi 2013.
Tuotetta saa kopioida vain henkilökohtaista, voittoa tavoittelematonta ja ei-kaupallista käyttöä varten.
Tarkista sivulta www.teachkids.eu/fi käyttölupaan liittyvät yksityiskohdat.
Raamatun suomennos 1992 © Kirkon keskusrahasto

Sisältö

Oppitunti		Sivu
Johdanto		3
Oppitunti 1	Hyvä Paimen	5
Oppitunti 2	Onnellinen perhe	11
Oppitunti 3	Jumalan koulussa	17
Oppitunti 4	Jeesus on voittaja	23
Oppitunti 5	Jumalan kulkuri	31
Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen		38

Johdanto

Eräässä kirjassaan Corrie ten Boom kertoo, kuinka hän matkusti lähetystyöntekijäystävänsä kanssa erittäin köyhän alueen halki Koreassa. Yhtäkkiä he kuulivat jonkun laulavan tuttua laulua. He pysäyttivät autonsa ja jäivät kuuntelemaan. Korealaisnainen lauloi: ”Missä on Jeesus, siellä on taivas.” Naisella oli erittäin vähän maallista omaisuutta, mutta hänen Vapahtajansa, Jeesus Kristus, oli hänen kanssaan. Sillä oli merkitystä.

Jeesuksen läheisyys merkitsi paljon myös Corrien elämän eri vaiheissa:

- kun hän kasvoi Hollannissa
- kun hän aloitti hengellisen työn Haarlemissa
- kun hän oli vankilassa Ravensbrückissa
- kun hän matkusti eri puolilla maailmaa Jumalan työssä

Rukoilemme, että näiden oppituntien kautta monet lapset oppisivat tuntemaan Pelastajan ja saisivat kokea hänen läheisyyttään päivittäin. Todellinen onni ei riipu olosuhteista, vaan henkilökohtaisesta suhteestamme Jeesukseen. Jeesus lupasi kaikille omilleen: ”Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää.” Hepr. 13:5

Lisämateriaalia

The Hiding Place, 1971 (suom. Kätköpaikka, Päivä)

Tramp for the Lord, 1974 (suom. Jumalan Kulkuri, Päivä)

Marching orders for End Battle (suom. Marssikäsky, Päivä)

Not good if detached, 1980 (suom. Ei kelpaa irrallisena, Päivä)

Defeated Enemies, 1983 (suom. Lyöty vihollinen, Päivä)

Common Sense Not Needed-Revised, 1994 (suom. Järki ei tärkein, Päivä)

The five silent years (Pam Rosewell)

Huomispäivän kätköpaikka (Leo Meller, Kuva ja Sana 2008)

Tärkeitä vuosilukuja Corrie ten Boomin elämässä

1892	Syntyi Haarlemissa, Hollannissa
1897	Tuli uskoon viisivuotiaana
1921	Corrien äiti kuoli
1926-1940	Työ tyttökerhoissa
1940	Saksan armeija miehitti Hollannin
1942	”Jumalan maanalainen liike” aloitti toimintansa
1944	Corrie vangittiin, hänen isänsä ja siskonsa Betsie kuolivat
1945	Hollanti vapautettiin
1949	Corrie aloitti työn kiertävänä puhujana
1983	Corrie kuoli 91-vuotispäivänään (15.4.)

Harjoittele havaintovälineiden käyttöä

On tärkeää harjoitella havaintovälineiden käyttöä etukäteen. Tutustu huolellisesti kierrekirjaan tai PowerPoint-kuviin, jotta tiedät, missä vaiheessa kutakin kuvaa näytetään.

Kertauskysymykset

Joka oppituntia varten on annettu valmiit kertauskysymykset. Voit käyttää niitä oppitunnin päätteeksi tai seuraavalla opetuskerralla ennen uutta oppituntia.

Kertauskysymysten avulla voit vahvistaa opetusta ja samalla kertauskisa on lasten mielestä hauska osa ohjelmaa. Kertauskysymysten avulla…

1 saat selville, minkä verran lapset ymmärtävät ja muistavat.

2 opettajana tiedät, mitä sinun tulisi korostaa enemmän, jotta lapset muistaisivat entistä paremmin.

3 kerho- tai pyhäkouluohjelmaan tulee hauskuutta. Lapset pitävät kilpailuista ja odottavat tätä osiota. Kyse on kuitenkin enemmästä kuin kisailusta, nimittäin oppimisesta.

Tässä tekstivihkossa kertauskysymykset liittyvät vain oppituntien teksteihin. Olisi kuitenkin hyödyllistä lisätä mukaan sellaisia kysymyksiä, jotka liittyvät lauluihin, raamatunjakeisiin tai muuhun opetettuun. Näin lapset ymmärtävät jokaisen ohjelmaosion olevan tärkeä.

Oppitunti 1
Hyvä Paimen

Tavoite: Voittaa pelkoja Jumalan voiman avulla.

Raamatunlause: ”Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin.” Ps. 46:3

Kuva 1-1

”Katso, Nollie! Tuolla ikkunan takana on pelottava eläin. Näen sen aivan selvästi pimeässä.”

Eihän siellä tietenkään ollut mitään pelottavaa eläintä, mutta pieni, neljävuotias tyttö kuvitteli helposti niin. Oli onni, että Corrien kuusivuotias sisko Nollie nukkui hänen kanssaan samassa vuoteessa.

”Voinko pitää kiinni sinun yöpaidastasi, Nollie? Sitten minua ei pelota”, sanoi Corrie. Sisko lupasi. Mutta kun Nollie halusi vaihtaa kylkeä, hän ei voinutkaan, koska Corrien pieni käsi puristi tiukasti hänen yöpaitansa kulmaa. Hänen oli hankala nukkua.

Seuraavana iltana Nollie sanoikin pikkusiskolleen: ”Minä en saanut kunnolla nukuttua viime yönä, kun sinä pidit kiinni minun yöpaidastani, Corrie. Pidä kiinni nukkesi yöpaidasta. Se auttaa myös.”

Nollie oli oikeassa, se auttoi!

Kun Corrie seuraavana aamuna heräsi, talo oli jo täynnä vilinää ja vilskettä. Betsie, Corrien toinen sisko auttoi häntä pukeutumaan. Äiti lauloi alakerrassa ja Willem, Corrien vanhin veli, etsi puhtaita sukkia jalkaansa. Heidän talossaan asuvat kolme tätiä kuuluivat juttelevan keskenään. Aamiaisella äiti kaatoi teetä, Anna-täti leikkasi leipää ja isä oli jo etsinyt Raamatusta psalmin, jonka hän halusi lukea perheelleen myöhemmmin.

Pikku Corrie ei ollenkaan ymmärtänyt, miksi häntä oli yöllä niin kovasti pelottanut. Pian hänen veljensä ja siskonsa menisivät kouluun ja Corrie voisi auttaa Anna-tätiä talon töissä. Anna-täti oli tullut asumaan heille, koska äiti oli usein sairas, eikä jaksanut silloin pitää huolta perheestä, vaikka olisi halunnut. Anna-täti kuori perunat ja Corrie pani ne veteen. Hän koetti olla roiskuttamatta vettä liiaksi. Joskus täti pyysi häntä hakemaan jotain alakerrasta. Kun Anna-täti leipoi jotakin hyvää, Corrie sai luvan nuolla kulhon puhtaaksi taikinasta. Tietysti he myös juttelivat paljon yhdessä ja Anna-täti kertoi tarinoita ”vanhoista hyvistä ajoista”.

”Kun sinä olit pieni vauva, sinä itkit kaiken aikaa ja minulla oli tapana kietaista sinut esiliinaani ja kantaa sinua selässäni. Se sai sinut aina rauhoittumaan heti”.

”Minä olin silloin ihan pieni, enkö ollutkin?”

”Olit. Nyt en voisi enää laittaa sinua selkääni sillä tavalla. Olet kasvanut jo niin isoksi!”

”Kerro minulle vielä lisää vanhoista hyvistä ajoista, Anna-täti.”

Kuva 1-2

Anna-täti ei ollut ainoa, joka osasi kertoa kauniita tarinoita. Äitikin osasi! Corrie piti eniten Raamatun kertomuksista.

Äiti kertoi paimenesta, jolla oli sata lammasta ja joka piti niistä oikein hyvää huolta. Nuo lampaat ja karitsat tunsivat olonsa turvalliseksi paimenen kanssa. Ne eivät koskaan pelänneet, sillä ne tiesivät, että paimen suojelee niitä. Mutta eräänä päivänä yksi lammas joutui eksyksiin. Kuinka pelokas tuo lammas olikaan. Se oli aivan yksin pimeässä! Mitähän paimen teki, kun hän huomasi, että yksi lammas oli kadonnut? Hän lähti etsimään tuota lammasta, eikä luovuttanut ennen kuin oli löytänyt sen. Kuinka onnellinen paimen olikaan, kun hän kantoi lammasta kotiin olkapäillään!

Jeesus sanoi: ”Minä olen se Hyvä Paimen.” Hän haluaa pitää huolen sinusta aivan kuten paimen huolehti lampaastaan. Jeesus sanoi: ”Hyvä Paimen antaa henkensä lampaiden edestä.” Hän kuoli ristillä ja nousi ylös kuolleista sinun tähtesi. Hän otti päälleen rangaistuksen, jonka sinä olet ansainnut pahojen tekojesi takia. Siksi Jumala voi antaa sinulle anteeksi kaikki syntisi. Raamatussa sanotaan: ”Me harhailimme eksyneinä kuin lampaat, jokainen meistä kääntyi omalle tielleen.” (Jes. 53:6) Jeesus, Hyvä Paimen, rakastaa sinua. Jos pyydät häntä pelastamaan itsesi, hän antaa syntisi anteeksi ja ottaa sinut omaksi lapsekseen, omaksi karitsakseen.

Katso Joh. 10:11 ja Matt. 18:12-13.

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Corrie piti kovasti juuri tuosta kertomuksesta! Äidin piti kertoa se yhä uudelleen ja uudelleen.

Corrien ollessa viisivuotias, hän pyysi Jeesusta antamaan hänelle synnit anteeksi ja tulemaan hänen sydämeensä Pelastajaksi. Hän tiesi, että Jeesus oli hänen ystävänsä ja että Jeesus olisi aina hänen kanssaan pimeässäkin. Hän ei enää pelännyt illalla sängyssä. Hänen ei enää tarvinnut pitää kiinni Nollien tai nuken yöpaidasta. Sen sijaan hän alkoi puhua Jeesuksen kanssa, kun oli pimeää. Hän kertoi Jeesukselle aivan kaiken. Jeesusta ei voi nähdä, mutta hän voi nähdä sinut. Hän kuulee kaiken, mitä kerrot hänelle, vaikka puhuisit ihan hiljaa.

Kuva 1-3

Maailmassa on hyvin paljon apua tarvitsevia ihmisiä. Uskovana sinä voit rukoilla heidän puolestaan ja yrittää auttaa heitä.

Aivan Corrien kodin lähellä oli katu nimeltä Smedestraat (Sepänkatu). Tuolla kadulla liikkui paljon juopuneita. He riitelivät ja tappelivat usein keskenään. Corrie inhosi tappelemista. Aina, kun hän näki ihmisten tappelevan, hän juoksi itkien kotiinsa. Joskus kun syntyi suuri

tappelu, poliisi vei miehet poliisiasemalle. Eräänä päivänä Corrie näki, kun poliisit veivät miehiä mukanaan.

”Nuo miehet laitetaan pimeään, kylmään selliin”, hän ajatteli. ”He ovat varmaan hyvin surullisia ja yksinäisiä vankilassa.”

Mitähän Corrie voisi tehdä noiden miesten hyväksi?

Vain Jumala pystyi muuttamaan heidän elämänsä. Mutta Corrie voisi rukoilla heidän puolestaan.

Ennen nukkumaan menoa illalla hän kertoi Jeesukselle kaikesta siitä, mitä oli tapahtunut päivällä. Hän lopetti rukouksensa näin: ”Ja Herra Jeesus, voisitko pelastaa kaikki ne ihmiset tuolla Sepänkadulla, pelastathan heidät?”

Monta vuotta myöhemmin, Corrien ollessa jo vanhempi, hän oli leirillä erään tyttöryhmän kanssa. Eräänä iltana, kun Corrie puhui heille Jeesuksesta, yksi tytöistä sanoi hänelle: ”Tiedätkö, että minä olen melkein sinun naapurisi? Minä asun sinun kotisi viereisellä kadulla eli Sepänkadulla.”

”Minäkin asun siellä”, sanoi toinen tyttö.

”Minun äitini asui siellä aikaisemmin”, sanoi vielä eräs tyttö.

Sitten kaikki tytöt alkoivat kertoa. Arvaatko mitä? He kaikki joko asuivat Sepänkadulla tai olivat asuneet siellä tai heidän isänsä tai äitinsä olivat joskus asuneet siellä. Juuri näitä tyttöjä Corrie nyt opetti tuntemaan Jeesusta. Monet heistä pyysivätkin Jeesuksen Pelastajakseen. Jumala oli vastannut Corrien lapsuuden rukoukseen, kun hän pyysi, että Jumala pelastaisi Sepänkadun asukkaat.

Kuva 1-4

Corrie käveli kotiin äitinsä ja Nollien kanssa, kasvot valkoisina kuin lakana.

”Se on kauheaa”, hän ajatteli, ”aivan kamalaa.”

Kun he tulivat kotiin, hän juoksi huoneeseensa yläkertaan ja nojasi kaapin ovea vasten. Hän voi pahoin. Kyyneleet valuivat virtanaan hänen silmistään. Mitä oli tapahtunut?

Äiti, Nollie ja Corrie olivat tuona iltapäivänä menneet yhdessä tapaamaan hyvin köyhiä ihmisiä. Nuo ihmiset asuivat vanhan talon ullakolla, jossa heillä oli vain yksi huone. Tuossa huoneessa heidän piti nukkua, syödä, valmistaa ruokaa, pestä pyykkiä, tehdä kaikki. Mutta ei tämä tehnyt Corrieta pahoinvoivaksi. Ei, oli vielä jotain pahempaa.

Pieni vauva, joka oli syntynyt tuossa talossa, oli kuollut. Kun Corrie ja hänen äitinsä ja sisarensa tulivat huoneeseen, he näkivät pienen kuolleen lapsen makaavan kehdossa. Tytöt olivat koskettaneet kuollutta lasta. Kun Corrie tunsi, kuinka kylmä lapsi oli, hän pelästyi kauheasti, juoksi äidin luokse ja piilotti päänsä äidin syliin. Yhtäkkiä Corrie oli ymmärtänyt, mitä kuolema merkitsee. Jonakin päivänä jo-

kaisen on kuoltava – äidin, isän, Betsien, Willemin, Nollien ja tätien. Ajattella, jos he kaikki kuolisivat ja hän jäisi aivan yksin...

”Corrie, ruoka on valmis! Tule alakertaan!” huusi Nollie.

Hitaasti Corrie laskeutui alas portaita. Hän istui muiden kanssa soikean pöydän ääreen. Hänestä tuntui, ettei hän voinut syödä mitään.

”Corrie, kultaseni, syö nyt edes vähän, sinä et ole syönyt vielä mitään.”

Corrie pureskeli hitaasti voileipäänsä. Hän katsoi ympärillään olevaa perhettä ja mietti: ”Ajatella jos…”

Luulen, että Corrien äiti ymmärsi, miksi hänen tyttärensä oli niin kalpea, mutta Corrie ei uskaltanut sanoa sanaakaan. Ehkä sinusta on joskus tuntunut samalta kuin Corriesta. Jokin asia vaivaa sinua, mutta et voi kertoa kenellekään, miltä sinusta tuntuu.

Kuva 1-5

Aterian päätyttyä isä otti esille Raamatun. Hän alkoi lukea psalmia 46. Jakeessa kolme sanotaan: ”Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin.”

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Tuolla hetkellä Corrie tajusi, että mitä tahansa tapahtuukin, Jumala on aina lastensa kanssa.

Hyvin hiljaa, niin että vain Jeesus saattoi kuulla, hän alkoi rukoilla: ”Jeesus, minä tiedän, että sinä olet aina luonani, mutta pyydän, että anna minun pitää sukulaiset kanssani vielä pitkän aikaa. He ehtivät kyllä olla taivaassa tarpeeksi pitkään, mutta minä en selviä ilman heitä.”

Kun Corrie oli vuoteessa tuona iltana, hänen isänsä tuli peittelemään hänet. Isä teki niin joka ilta. Nyt kun hän oli kahdestaan isänsä kanssa, hän uskalsi kertoa hänelle, mitä pelkäsi: ”Isä, minä pelkään kovasti, että te kaikki kuolette ja minä jään aivan yksin.”

Isä silitti Corrien poskea lohduttavasti.

”Corrie”, hän sanoi, ”kun lähdet junalla jonnekin, milloin minä annan sinulle rahat lippua varten? Annanko ne kaksi viikkoa etukäteen?”

”Et tietenkään, vaan juuri vähän ennen kuin lähden.”

”Meidän taivaallinen Isämme tekee samalla tavalla meidän kanssamme. Jos äidin, minun tai tätien pitää kuolla, niin vasta silloin Jumala antaa sinulle voiman kestää sen surun. Mutta kun sitä ei ole vielä tapahtunut, sinun ei tarvitse pelätä.”

Corrie rauhoittui. Aikuisenakaan hän ei koskaan unohtanut, mitä hänen isänsä oli sanonut hänelle tuona iltana.

Ehkä sinäkin pelkäät, että sinulle tapahtuu jotakin kauheaa, vaikka uskotkin Jeesukseen. Saatat pelätä, että joku sinulle rakas henkilö kuolee tai että kotiinne murtaudutaan tai että joku käy kimppuusi

koulumatkalla. Älä häpeä pelkoasi. Kerro asiasi Jeesukselle. Hän auttaa sinua. Hän antaa sinulle voiman kohdata suurimmatkin vaikeudet, joita pelkäät. Mutta niin kauan kun näitä kauheita asioita ei ole tapahtunut, sinun ei tarvitse myöskään olla peloissasi.

Monilla lapsilla on erilaisia pelkoja. Kun opetat tätä osaa kertomuksesta, voit keskustella lasten kanssa heidän peloistaan.

Kuva 1-6

Pieni tyttö seisoi portaikossa. Hänellä oli yllään puhdas mekko, mustat sukat ja pitkävartiset kengät, jotka kiinnitettiin napeilla. Tuohon aikaan tytöt pukeutuivat siten. Mutta tämän tytön kasvoista saattoi nähdä, että hän oli hyvin peloissaan ja vihainen. Hänen jalkansa olivat liimautuneet lujasti lattiaan ja hän piti kiinni kaiteesta niin tiukasti kuin jaksoi.

”Minä en halua mennä kouluun! Minä en halua mennä kouluun! Minä haluan jäädä kotiin!”

”Mutta Corrie, koulussa sinä opit lukemaan.”

”Minä osaan jo lukea!”

”Sinä opit laskemaan.”

”Isä voi opettaa minua laskemaan.”

”Mutta etkö halua leikkiä toisten lasten kanssa?”

”En, minä en halua. Minun täytyy auttaa Anna-tätiä ja huolehtia nukestani, Casparinasta.”

”Mikä hätänä?” kysyi isä. Hän halusi tietää, mistä oli kysymys.

”Corrie ei halua mennä kouluun.”

”Mutta kaikki kuusivuotiaathan menevät kouluun. Sinun pitää oppia uusia asoita.”

”Minä haluan jäädä kotiin. Minua pelottaa mennä kouluun.”

”Niinkö? Pelottaako sinua mennä kouluun aivan yksin. Mennään sitten yhdessä.”

Isä ten Boom otti takkinsa ja hattunsa ja otti Corrieta kädestä. Mutta Corrie piti lujasti kiinni kaiteesta molemmin käsin – kaikilla 10 sormellaan. Isän sormet olivat voimakkaammat ja hän irroitti kaikki 10 pientä sormea kaiteesta. Sitten hän tarttui tytön käteen lujasti ja vei hänet kouluun.

Kuvittelepa, miltä nuo kaksi näyttivät kulkiessaan pitkin katua! Kookas, hyvin pukeutunut herrasmies käveli käsi kädessä tyttärensä kanssa. Corrien kasvot olivat punaiset ja täynnä kyyneleitä ja hän itki koko ajan: ”En halua, en halua mennä kouluun!”

Mutta isä oli luja ja päättäväinen. Hän vei tytön perille luokkaan asti. Sitten hän antoi tyttärelleen suukon ja sanoi: ”Corrie, kultaseni, kun

koulu päättyy kahdeltatoista, odotan sinua ulkona.”

Näin jatkui kolmen päivän ajan, mutta kolmantena päivänä Corrie näki toisen isän, joka kantoi poikaansa kouluun.

”Onpa lapsellista”, ajatteli Corrie. Sitten hän huomasi itse käyttäytyvänsä aivan samoin. Pelkästä säikähdyksestä hän lakkasi itkemästä.

Sen jälkeen isän ei enää tarvinnut raahata häntä kouluun. Hän meni Nollien kanssa. Arvaat varmaan, että hän huomasi pian, ettei koulu ollut lainkaan hassumpi paikka. On oikein mukavaa, kun osaa laskea lukuja yhteen ihan itse tai kun osaa vastata vaikeaan kysymykseen ja opettaja sanoo: ”Hyvä!”

Corrien serkku Dot oli Corrien kanssa samanikäinen. He leikkivät yhdessä Haarlemin isossa kirkossa. Dotin isä oli tuon kirkon suntio ja hän antoi tyttöjen leikkiä siellä.

Myöhään eräänä iltapäivänä, kun oli jo hämärää, Corrie katseli, kuinka ilta-auringon säteet heijastuivat värillisten ikkunamaalausten läpi. Valonsäteet toivat hänen mieleensä sen, että Jeesus on maailman valo, ja hän tuli oikein iloiseksi.

”Corrie, mennään kotiin, minua pelottaa”, Dot sanoi silloin. ”Pelottaako sinua?” Corrie ihmetteli. ”Kuinka sinä voit pelätä, kun Jeesus on täällä meidän kanssamme?”

Kertauskysymykset

1. Mainitse jokin asia, joka peloitti Corrieta, kun hän oli pieni. (Hän pelkäsi eläimiä, kouluun menoa, kuolemaa.)
2. Mistä raamatunkertomuksesta Corrie piti kaikkein eniten? (Hyvästä Paimenesta.)
3. Kuka on Hyvä Paimen? (Jeesus.)
4. Kuinka voit kuulua Hyvälle Paimenelle? (Usko häneen ja pyydä, että hän pelastaa sinut.)
5. Mitä Corrie teki Sepänkadulla asuvien ihmisten puolesta? (Hän rukoili heidän puolestaan.)
6. Miksi meidän ei tarvitse pelätä tulevia asioita? (Koska voimme luottaa siihen, että Jumala antaa meille voimaa kestää vaikeudet silloin, kun ne kohtaavat meitä.)
7. Mitä Corrien isä teki, kun Corrie ei halunnut mennä kouluun? (Hän meni Corrien kanssa.)
8. Kun uskomme Jeesukseen, miksi meidän ei tarvitse olla peloissamme? (Tiedämme, että Jeesus on aina kanssamme.)

Oppitunti 2
Onnellinen perhe

Tavoite: Oppia ymmärtämään, että on tärkeää seurata Jeesusta jo aivan pienestä pitäen.

Raamatunlause: ”Hyvä on sen osa, joka ei vaella jumalattomien tavoin … Hän on kuin puu, vetten äärelle istutettu; se antaa hedelmän ajallaan.” Ps. 1:1,3

Hollantilainen sana ”Boom” tarkoittaa puuta. (Ps. 1:3 Hän on kuin ”Boom”). Ten Boomin perhe koki tämän jakeen rohkaisuna Herralta, kun he saivat tietää, että Betsie ja Corrie oli viety Ravensbrückiin.

Kuva 2-1

”Corrie, oletko valmis? Nyt mennään!”

Corrien isä oli kelloseppä. Hän korjasi kaikenlaisia kelloja. Hänen piti mennä Amsterdamiin ostamaan kellon osia.

Isä odotti alakerrassa Corrieta. Betsie oli pessyt yläkerrassa Corrien kasvot ja kädet saippualla. Hän huolehti myös, että Corriella oli puhdas mekko päällään, sillä isän Amsterdamin reissulla piti olla siististi puettu.

”Corrie, kultaseni, sinä näytät hienolta tänään!” sanoi isä. ”Ota kädestä kiinni ja lähdetään.”

He menivät junalla. Corrie pääsi istumaan ikkunan viereen. Oli niin paljon katseltavaa! Keskustan talot, rikkaiden ihmisten asunnot, niityt lehmineen ja lampaineen. Puolen tunnin kuluttua he näkivät Amsterdamin talot. Amsterdamin päärautatieasema sijaitsee veden äärellä ja sen nimi on Y. Siellä on paljon laivoja. Kirkontornin huipulla oli pitkä rautainen pylväs, jotta se näkyisi hyvin laivoilta katsottuna. Tuossa pylväässä oli kaksi liikkuvaa osoitinta. Ne osoittivat suoraan ylöspäin, mutta keskipäivällä tarkalleen kello 12 (eikä sekuntiakaan myöhemmin!) ne liikahtivat alas. Jos sattui seisomaan sopivassa paikassa rautatieasemalla, sen näki myös sieltä. Myöhemmin, kun Corrie ja hänen isänsä olivat käyneet kellonosia myyvässä erikoisliikkeessä, he menivät katsomaan pylvästä.

Liikkeissä isä osti kaikenlaisia tavaroita, joita hän tarvitsi kelloja korjatessaan. Melkein kaikki nuo kauppojen omistajat olivat juutalaisia ja Corrien isän hyviä ystäviä. Heillä oli aina varattuna makeisia Corrielle. Kotona oli tuskin koskaan varaa karamelleihin, joten voi hyvin kuvitella, mitä tällainen huomaavaisuus merkitsi Corrielle.

Corrie ja hänen isänsä halusivat ehtiä takaisin päärautatieasemalle puoleen päivään mennessä. Kotona ten Boomin perheellä oli erityi-

nen kello, joka näytti aina tarkan ajan. Kaikki kellot, jotka Corrien isä korjasi, asetettiin aikaan tuon kellon mukaan. Mutta Amsterdamin kello oli vieläkin tarkempi. Nuo kaksi osoitinta painuivat alas täsmälleen kello 12. Corrien isä seisoi varpaillaan, kuin varmistaen, ettei menettäisi tuota hetkeä. Pam! Osoittimet painuivat alas ja isä katsoi kelloaan. Se edisti kaksi sekuntia. Hän kirjoitti sen muistikirjaansa. Kotona hän asettaisi kellonsa tarkalleen oikeaan aikaan.

He juttelivat junassa kotimatkalla. Corrie kysyi isältä kaikenlaisia asioita, kun tädit eivät olleet paikalla. Isä ei koskaan pitänyt hänen kysymyksiään outoina, ja Corrie sai aina rehellisen vastauksen.

Jos Corrie oli isän mielestä liian nuori tietämään jotakin asiaa, hän sanoi esimerkiksi näin: ”Corrie, kantaisitko tuota raskasta matkalaukkua, jossa on kellonosia?”

”En jaksa kantaa sitä. Se on minulle liian raskas”, vastasi Corrie.

”Ei se mitään. Niin kauan kuin sinä olet liian pieni, minä kannan tuota laukkua. Samalla tavoin sinä olet vielä liian nuori tietämään joitakin asioita elämästä. Riittää, kun isä ja äiti tietävät ne.”

Corrie rakasti isäänsä hyvin paljon. Itse asiassa isä muistutti erästä toista Isää. Isä toi hänen mieleensä Jumalan, Jeesuksen Isän, joka oli myös Corrien Isä, koska Corrie uskoi Jeesukseen. Hän tiesi, että Jeesus oli kuollut ja noussut kuolleista. Hän oli pyytänyt Jeesusta elämäänsä. Corrie kuului Jeesukselle.

Ehkä sinun isäsi on kuollut tai ei enää asu teillä. Muista, että Jumala haluaa huolehtia sinusta. Hän auttaa ja lohduttaa sinua, kun olet surullinen. Hän ei koskaan pilkkaa sinua. Jos kuulut Jeesukselle, Jumala lupaa aina olla kanssasi ja huolehtia sinusta. Hän ei koskaan petä lupaustaan.

Kuva 2-2

Kun he tulivat kotiin, Anna-tädillä oli ruoka valmiina. Hän valmisti ruuan aina niin kauniiksi ja maukkaaksi kuin pystyi. Ei ollut helppoa tehdä ruokaa yhdeksälle tai joskus useammallekin henkilölle, kun käytettävissä oli vain puoli kiloa jauhoja, muutama vihannes ja perunoita.

Anna-täti ei työskennellyt ten Boomin perheessä aivan ilmaiseksi. Joka viikko isä antoi hänelle guldenin. (Sen nimistä valuuttaa käytettiin Hollannissa niihin aikoihin.) Se oli melko iso raha 1900-luvun alussa. Usein kävi kuitenkin niin, että keskiviikkona, kun piti maksaa leipurille, lihakauppiaalle ja vihannesmyyjälle, ei ollutkaan yhtään rahaa jäljellä. Silloin isä meni Anna-tädin luokse ja kuiskasi: ”Anna, onko sinulla vielä se raha tallella?”

Se guldenin raha oli aina tallella. En usko, että Anna-täti tuhlasi tuota rahaa koskaan omiin tarkoituksiinsa.

Usein talossa oli siis enemmän kuin yhdeksän ihmistä. Vieraat olivat

aina lämpimästi tervetulleita. Pöydällä oli pieni purkki, johon pantiin rahaa lähetykselle. Aina kun tapahtui jotain erikoista, rouva ten Boom laittoi yhden sentin kolikon purkkiin. Sitä kutsuttiin ”siunausten purkiksi”. Tuona iltana oli kaksi vierasta, ja se oli hyvä syy laittaa kolikko siunausten purkkiin. Oikeastaan Anna-täti ei ollut varautunut ylimääräisiin vieraisiin, joten hänen piti lisätä vettä ja kuoria muutama lisäperuna keittoon. Vieraita ei haitannut ollenkaan, vaikka keitto oli hieman laihempaa ja lihaa vain vähän.

Kuva 2-3

Aterialla käytiin aina mielenkiintoisia keskusteluja. He eivät puhuneet koskaan muista ihmisistä tai yhdentekevistä asioista. Ilmapiiri oli aina iloinen ja vieraat tunsivat olonsa kotoisaksi. Ennen kaikkea huomasi sen, että Jeesus oli hyvin tärkeä jokaiselle siinä talossa ja että hän oli läsnä jokaisessa keskustelussa. Vieraat kuuntelivat tarkkaavaisesti, kun isä luki raamatunjakeita aterian päätteeksi.

Toisella vieraista oli jokin ongelma ja hän halusi puhua siitä isän kanssa rauhassa.

”Tule minun kanssani työpajaan keskustelemaan”, sanoi herra ten Boom.

Keskustelun jälkeen he rukoilivat. Isä tiesi, että Jumala voisi ratkaista ongelmat. Hehän olivat itse kokeneet sen niin monta kertaa. Esimerkiksi silloin kun isä ei osannut korjata jotain kelloa tai kun äiti oli sairas tai kun isällä ei ollut yhtään rahaa, koska joku oli huijannut häntä. Tuollaisten tilanteiden kautta he oppivat, että Jumalalla on vastaus kaikkiin ongelmiin, koskivatpa ne sitten rahaa, sairautta, jotain surullista asiaa tai sitä, että joku oli kohdellut heitä väärin. Sen lisäksi, että Jumala antaa avun ongelmiimme, hän antaa myös ilon ongelmien keskellä.

Ehkä ajattelet, että elämä on mukavaa vain, jos on rahaa ja voi pukeutua hienoihin vaatteisiin, ostaa kalliita leluja ja viettää lomia ulkomailla. Nämä kaikki ovat mukavia asioita, mutta ne eivät voi lohduttaa sinua, kun olet surullinen. Joskus voi myös käydä niin, että menetät kaikki nuo asiat. Ne eivät koskaan voi tehdä sinua todella onnelliseksi. Älä sure, jos perheelläsi ei ole varaa kalliisiin harrastuksiin. Jumala ei halua, että olet kateellinen lapsille, joiden perheillä on enemmän rahaa. Kiitä kaikesta siitä, mitä sinulla on.

Kaikkein tärkeintä on, että kuulut Jeesukselle. Hän kantoi ristillä rangaistuksen kaikista niistä vääristä teoista, joita teemme. Hän kuoli, nousi kuolleista ja meni ylös taivaaseen. Hän haluaa elää sinun sydämessäsi ja elämässäsi. Hän voi antaa sinun syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän kanssansa taivaassa. Voit pyytää Jeesusta sydämeesi juuri nyt. Sano hänelle vaikka näin: ”Rakas Jeesus, olen tehnyt vääriä asioita. Kiitos, että kuolit ristillä minun puolestani. Anna minulle syntini anteeksi ja hallitse elämääni.” Hän lupaa tulla elämääsi, kun

pyydät häntä (Ilm. 3:20). Hän antaa sinulle ilon ja rauhan, jota kukaan ei voi ottaa pois.

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Kuva 2-4

Anna-tädin lisäksi Corrien kotona asui kaksi muuta tätiä: Bet-täti ja Jans-täti. Lapset eivät oikein pitäneet Bet-tädistä. Hän oli ollut ennen rikkaiden perheiden lastenhoitajana. Tietysti nekin lapset olivat joskus tottelemattomia tai huolimattomia, mutta Bet-täti oli unohtanut sen kokonaan.

Kun Corrie ja Betsie tulivat myöhässä syömään, Bet-täti sanoi: ”Wallerin perheen lapset eivät koskaan tulleet myöhässä syömään.” Kun Corrie liukui rappusten kaidetta pitkin, sekin oli sellaista, mitä Wallerin lapset eivät koskaan tehneet. Heidän nenänsä ei myöskään koskaan vuotanut, eivätkä heidän kätensä tai kenkänsä olleet koskaan likaiset. Mitenköhän asia oikeasti oli?

Oikeastaan Bet-tädin elämä ei ollut ollut helppoa. Nuo rikkaiden perheiden ihmiset eivät olleet kohdelleet häntä ystävällisesti. Siksi hänestä tuli sellainen valittaja. Rouva ten Boom yritti olla hyvin ystävällinen Bet-tädille, ettei hänen tarvitsisi valittaa.

Jans-täti oli ollut naimisissa pastorin kanssa. Hänen miehensä kuoli, kun täti oli alle 40-vuotias. Sen jälkeen hän muutti asumaan ten Boomin perheen kotiin. Hän oli hyvin iloinen ihminen ja teki työtä kaiket päivät. Hän kirjoitti runoja ja kirjoja. Hän alkoi myös toimittaa kuukausittain ilmestyvää aikakauslehteä nuorille naisille. Jans-täti sai pienen leskeneläkkeen joka kuukausi. Hän ei käyttänyt sitä itse, vaan osti rahalla vaatteita tytöille. Oli mukava saada uusia vaatteita aina silloin tällöin. Oli kuitenkin harmi, että Jans-tädin vaatemaku oli melko yksinkertainen. Varsinkaan Nollie ja Betsie eivät olleet mielissään, kun Jens-täti toi heille harmaita mekkoja tai hattuja, jollaisia muut eivät enää käyttäneet. (Tuolloin kaikilla tytöillä oli aina hattu.) Ainoa, joka ei ollut niin tarkka vaatteiden suhteen, oli Corrie, joten Jans-täti antoi useimmiten hatut ja mekot hänelle.

Joskus Jans-tädillä oli mukanaan jotakin hyvin mukavaa – esimerkiksi kakkuja, vaikka ei ollutkaan kenenkään syntymäpäivä. Se oli hienoa. Myöhemmin, kun Corrie oli jo aikuinen, hän kirjoitti Jans-tädistä: ”Uskon, että hän oli rikkain koskaan tapaamani ihminen. Hän rakasti sitä, että sai antaa kaikkea muille.”

Kuva 2-5

Haarlemissa, Hollannissa, oli paljon armeijan parakkeja ja sotilaita. Eräänä päivänä, kun Jans-täti käveli kadulla, hän huomasi, että sotilaat vain vetelehtivät toimettomina vapaa-aikanaan.

”Tuosta ei hyvää seuraa”, hän ajatteli. ”Jos nuo miehet ovat turhautuneita ja välinpitämättömiä, he ajautuvat pian vaikeuksiin. Asialle pitää tehdä jotain, mutta mitä?”

Yhtäkkiä Jans-täti sai idean. Miksei sotilaille voisi perustaa kerhoa, jonne he voisivat tulla vapaa-aikanaan? Silloin he eivät viettäisi aikaa kadulla. Samalla he voisivat kuulla Jeesuksesta.

Kun Jans-täti sai idean, ei kestänyt kauan, kun jo alkoi tapahtua. Pian sotilaat alkoivat kokoontua huoneessa, jonka Jans-täti oli järjestänyt tarkoitusta varten. Sotilaista oli mukavaa, että heillä oli jotain tekemistä. Eräs kersantti, jonka Jans-täti oli tavannut raitiovaunussa, näki pienet urut huoneen nurkassa ja pyysi lupaa soittaa niitä.

”Ole hyvä vain”, sanoi täti ja pian kuului urkumusiikki läpi koko talon.

Kukaan Ten Boomin perheessä ei soittanut niin hyvin. Jans-täti kuunteli ihastuneena. Kun mies lopetti, täti kysyi: ”Voisitteko opettaa kahta sisarentytärtäni Nollieta ja Corrieta soittamaan urkuja?”

”Tietenkin”, vastasi kersantti.

Corrie ja Nollie olivat ihastuksissaan, sillä he pitivät kovasti musiikista. Pian he osasivat soittaa niin hyvin, että he saattoivat säestää lauluesityksiä.

Kuva 2-6

Pian Jans-tädin huoneeseen tuli niin paljon sotilaita, että huone alkoi olla heille aivan liian pieni. Mutta Jans-tädillä oli, kuten tavallista, ratkaisu tähänkin ongelmaan. Eräänä päivänä kaikki auttoivat huoneen suursiivouksessa. He kiillottivat tädin hopeat ja huolehtivat siitä, että kaikki oli hohtavan puhdasta. Tuona iltana vierailulle ei tulisi sotilaita, vaan ylhäisiä, rikkaita rouvia. Arvaatko, mitä tekemistä rouvien tulolla oli sotilaiden kanssa?

Rouvat kiipesivät kapeita portaita tädin huoneeseen ja joivat teetä. Sitten täti alkoi kertoa. Hän kertoi sotilaista, jotka kulkivat toimettomina pitkin Haarlemia ja tarvitsivat paikan, jossa viettää vapaa-aikaa hyödyllisesti. Huone, jossa he nyt olivat, oli liian pieni. Oikeastaan tarvittaisiin kotoisa vapaa-ajankeskus.

Nuo varakkaat naiset pitivät ajatuksesta ja antoivat rahaa keskuksen rakentamiseen. Keskuksen valmistuttua Jans-täti piti siellä raamattupiiriä kaksi kertaa viikossa. Nollie ja Corrie kulkivat hänen mukanaan ja soittivat harmonia. He myös lauloivat sotilaille. Siten he oppivat jo nuoresta pitäen tekemään hengellistä työtä, palvelemaan Jumalaa. Myöhemmin elämässään Corrie puhui monille ihmisille Jeesuksesta. Hän ei tiennyt sitä vielä tuolloin, mutta Jumala tiesi. Oli Jumalan johdatusta, että Corrie oppi jo nuorena puhumaan Jeesuksesta ihmisjoukoille.

Jumalalla on suunnitelma sinunkin elämällesi nyt nuorena ja myös aikuisena. Voit jo alkaa harjoitella Jeesuksen palvelemista. Kaikki asiat, joita teet Jeesuksen hyväksi nyt, valmistavat sinua hengellisiin tehtäviin myöhemmissä elämäsi vaiheissa.

Tässä on hyvä tilaisuus antaa lapsille ideoita, mitä he voivat tehdä Jeesukselle. Mikään Herralle tehty työ ei ole liian pieni tai vaatimaton.

Kertauskysymykset

1. Mitä Corrie teki isänsä kanssa Amsterdamissa? (He menivät erikoiskauppoihin ostamaan kellonosia ja katsoivat yhdessä kirkontornin kelloa rautatieaseman lähellä.)
2. Miksi Corriesta oli niin mukavaa matkustaa isän kanssa? (Hän sai jutella isänsä kanssa kaikenlaisista asioista.)
3. Mistä tiedät, että ten Boomin perhe ei ollut kovin rikas? (He eivät pystyneet maksamaan palkkaa Anna-tädille. Heidän rahansa eivät yleensä riittäneet kaikkiin ruokalaskuihin.)
4. Millä tavoin perhe osoitti Jumalan rakkautta toisille? (Vieraat olivat aina tervetulleita heille.)
5. Mitä erikoista ihmiset havaitsivat ten Boomien kotona, kun he vierailivat siellä? (Ten Boomit rakastivat Jeesusta ja hän oli aina mukana heidän keskusteluissaan.)
6. Mitä Jans-täti teki sotilaille Haarlemissa? (Hän järjesti heille huoneen, jossa he saivat viettää aikaa ja osallistua raamattupiiriin.)
7. Miten Jans-täti otti Corrien ja Nollien mukaan tähän työhön? (He soittivat urkuja ja lauloivat sotilaille.)
8. Mitä erilaisia asioita sinä voit tehdä Jumalalle juuri sen ikäisenä kuin olet nyt? (Pyytää kavereita kotiisi leikkimään, käydä katsomassa sairasta ystävääsi, rukoilla lähetystyöntekijöiden puolesta, pyytää toisia tulemaan raamattukerhoon jne...)

Oppitunti 3
Jumalan koulussa

Tavoite: Oppia elämässä niitä asioita, joita Jumala meille opettaa.

Raamatunlause: ”Minä opetan sinua”, sanoo Herra, ”minä osoitan sinulle oikean tien.” Ps. 32:8

Olisitko iloinen, jos sinun ei tarvitsisi käydä koulua? Voisit leikkiä kaiket päivät. Et kuitenkaan oppisi lukemaan, etkä voisi nauttia jännittävästä kirjasta. Et myöskään oppisi matematiikkaa. Et osaisi laskea, kuinka paljon olet jo säästänyt rahaa rullalautaa varten. Vaikka et pitäisi koulusta, opit siellä kuitenkin asioita, joita tarvitset myöhemmin elämässä.

On olemassa toinenkin koulu, jossa Jeesukseen uskovat ovat siihen asti, kunnes pääsevät taivaaseen. Jos uskot Jeesukseen, sinäkin käyt sitä koulua. Koulun opettaja on Jumala. Siinä koulussa opettaja ei opeta oppilaita luokassa. Jumala opettaa meitä Raamatun avulla, muiden uskovien kautta ja erilaisten elämänkokemusten avulla, olivatpa ne sitten iloisia tai surullisia tapahtumia.

Kuva 3-1

Corrie oli ollut tässä Jumalan koulussa. Kun hän oli pieni tyttö, hän oppi, ettei tarvitse pelätä pimeää, koska Jeesus on hänen kanssaan aina. Hän oppi rakastamaan köyhiä ja rukoilemaan heidän puolestaan. Hän oppi, että kaikkien pitäisi kuulla Jeesuksesta.

Jumalan koulussa oppii eniten juuri niistä asioista, jotka itse on kokenut. Kun Corrie kasvoi, hän sairastui eräänä päivänä.

Lääkäri tutki hänet ja sanoi: ”Corrie, sinulla on tuberkuloosi. Mene kotiisi ja pysy vuoteessa. Vain lepäämällä voit parantua.”

Tuolloin tuberkuloosi oli hyvin yleinen ja vaarallinen tauti. Monet ihmiset kuolivat siihen.

Tämä uutinen oli suuri järkytys Corrielle. Hän meni kotiin ja paneutui vuoteeseen. Aluksi monet kävivät katsomassa häntä, mutta kun sairaus kesti pitempään, yhä harvemmat tulivat enää katsomaan. Hän oli kaiket päivät yksin vuoteessa. Hän ei ymmärtänyt, miksi Jumala antoi hänen olla niin yksinäinen ja sairas. Corrie oli vihainen Jumalalle. Mutta Jumala opetti hänet hyväksymään sen tosiasian, että hän oli sairas, vaikkei hän ymmärtänyt miksi. Tuossa Jumalan koulussa Corrie oppi sanomaan: ”Kiitos Jeesus” silloinkin, kun hän oli murheellinen ja yksinäinen.

Eräänä päivänä Corriella oli kipuja vatsassa. Lääkäri totesi, ettei hänellä ollutkaan tuberkuloosia, niinkuin oli luultu, vaan hänellä oli

umpisuolentulehdus. Hänet vietiin sairaalaan ja leikkauksen jälkeen hän oli taas kunnossa.

Kuva 3-2

Betsie, Corrien vanhempi isosisko, opetti pyhäkoulussa. Eräänä päivänä hän ehdotti: ”Corrie, tulisitko ensi kerralla mukaan ja opettaisit raamatunkertomuksen? Aiheena on 5000 ihmisen ruokkimisihme.”

Se sopi Corrielle. Hän tunsi kertomuksen hyvin, joten hän ajatteli, että kertominen olisi helppoa. Lapset kuuntelivat tarkkaavaisesti. Mutta osasiko Corrie-täti kertoa kertomuksen yhtä hyvin kuin Betsie-täti? Kun Betsie-täti kertoi, tuntui kuin olisit koko ajan itse mukana kertomuksen tapahtumissa!

Corrie lopetti kertomuksen viiden minuutin kuluttua. Lapset hämmästyivät: ”Joko se loppui?” Corrie katsoi avuttomana Betsietä, hän ei tiennyt, mitä vielä sanoisi. Betsie tuli avuksi ja kertoi koko kertomuksen uudestaan alusta alkaen.

”Se oli viimeinen kerta. En enää koskaan opeta pyhäkoulussa!” Corrie sanoi, kun he tulivat kotiin.

”Älähän nyt”, sanoi Betsie. ”Älä ole liian ankara itsellesi. Ei se mitään haittaa, jos ei aina ensimmäisellä kerralla onnistu. Kyllä sinä vielä opit.”

Onneksi Corrie ei antanut periksi. Yksi hänen ystävistään oli opettajana kristillisessä koulussa. Corrie pyysi, että saisi tulla kertomaan raamatunkertomuksia hänen luokkaansa muutaman kerran viikossa. Tämän ystävän avulla Corrie oppi kertomaan kertomuksia niin, että lapset kuuntelivat häntä mielellään. Corrie sai jopa erityisluvan opettaa uskontoa kouluissa. Ennen kouluun menoa Corrie pyysi aina Jumalaa osoittamaan hänelle, mitä hänen pitäisi opettaa.

Eräs koulu, jossa hän vieraili, oli erityiskoulu. Jotkut siellä olevista lapsisita eivät muistaneet paljoakaan siitä, mitä muilla tunneilla oli opetettu. Mutta he muistivat hyvin raamatunkertomukset, joita Corrie opetti. Nuo kertomukset kertoivat Jeesuksesta, ja kuullessaan Jeesuksesta lapset oppivat rakastamaan häntä. Lapset eivät osanneet kovin hyvin matematiikkaa eivätkä maantietoa. Mutta he ymmärsivät, että Jumala ei pitänyt pahoista asioista, joita he tekivät, ja että Jeesus kuoli ristillä sovittaakseen ne Jumalan kanssa. Johtuiko se siitä, että Corrie-täti kertoi kertomukset niin hyvin? Ei. Se johtui siitä, että nämä lapset uskoivat Jeesukseen ja Pyhä Henki opetti heille Raamatun vaikeita asioita niin, että he ymmärsivät.

Pyhä Henki toimii samoin sinunkin kohdallasi. Jos uskot Jeesukseen, Pyhä Henki auttaa sinua ymmärtämään Raamattua. Raamatun vaikeita asioita edes viisaat professorit eivät voi ymmärtää järjellään. Mutta kun Jumalan Pyhä Henki opettaa näitä asioita, silloin pieni lapsikin tai ihminen, jolla on oppimisvaikeuksia, voi ymmärtää, mistä on kysymys.

Corrie alkoi myös pitää jumalanpalveluksia sunnuntai-iltapäivisin ihmisille, joilla oli oppimisvaikeuksia. Näiden ihmisten oli vaikea seurata tavallisia jumalanpalveluksia ja he olivat liian vanhoja pyhäkouluun. Monet heistä oppivat tuntemaan Jeesuksen Pelastajanaan ja heidän rakkautensa Jeesukseen oli muillekin esimerkkinä.

Kuva 3-3

Corrie halusi tehdä monia asioita. Eräänä päivänä hän sanoi isälleen: ”Haluan tulla kellosepäksi.”

”Sehän on hyvä”, isä sanoi. ”Toivottavasti sinusta tulee minua taitavampi kelloseppä.”

Oli hämmästyttävää, että isä sanoi noin, sillä hän oli Hollannin parhaimpia kelloseppiä. Corriesta ei tullut koskaan niin hyvää kelloseppää kuin isästään. Mutta Corrie opiskeli ahkerasti ja suoritti kellosepän tutkinnon ensimmäisenä naisena Hollannissa.

Kellojen korjaus oli hyvää valmistautumista Jumalan työhön. Työ on pikkutarkkaa ja siinä tarvitaan kärsivällisyyttä. Jos haluaa tehdä Jumalan työtä, pitää olla kärsivällinen. Corrie oppi kärsivällisyyttä kelloja korjatessaan. Kellon osat olivat hyvin pieniä. Korjatessa käsi ei saanut vapista yhtään. Silloin Corrie rukoili: ”Jeesus, pane kätesi minun käteni päälle.” Silloin käsi ei enää vapissut.

Vuodet kuluivat ja monet asiat muuttuivat ten Boomien perheessä. Tädit tulivat vanhoiksi ja kuolivat. Äiti oli sairastanut pitkään ja hänkin muutti Jeesuksen luo. Nollie ja Willem olivat naimisissa ja heillä oli jo omia lapsia. Nyt vain isä, Betsie ja Corrie asuivat perheen talossa Bartejoris-kadulla, Haarlemissa.

Sitä ei kestänyt kauan. Eräänä iltana Willem tuli käymään. Hän kertoi lähetystyöntekijöistä, jotka olivat menossa Indonesiaan, mutta eivät voineet ottaa lapsiaan mukaansa, koska siellä ei ollut koulua heille. Niinpä Hardy-poika sekä Puck ja Hans, kaksi tyttöä, tulivat asumaan heille. Lapsista oli mukavaa asua ten Boomien kotona. Eivätkä he jääneet ainoiksi. Muitakin tyttöjä tuli heille asumaan. Pian talo oli taas täynnä. He olivat kaikki yhtä suurta onnellista perhettä.

Kuva 3-4

Betsie keitti ruokaa ja hoiti vaatehuollon. Kun hän ompeli mekon jollekin tytöistä, hän kirjoitti kirjeen tytön vanhemmille ja laittoi mukaan tilkun kankaasta, jotta he näkisivät, millaista kangas on.

Lähetystyöntekijöillä ei ollut varaa maksaa lasten ylläpidosta, mutta ten Boomin perhe uskoi, että Herra pitäisi huolen heidän tarpeistaan. Kun he tarvitsivat vaatteita tai kenkiä, he rukoilivat niitä. Herra vastasi heidän rukouksiinsa. Kun Corrie ilmoitti, että hän oli myynyt kalliin kellon, syntyi ilo ja riemu.

”Nyt minä saan uuden mekon!” sanoi joku.

”Ja minä saan uudet kengät!” sanoi toinen.

Isoisä oli hyvin ylpeä lapsista, jotka asuivat heidän talossaan. ”He ovat niin herttaisia ja tottelevaisia”, hän sanoi eräänä iltana jollekin vieraalle. ”He eivät koskaan riitele.”

Corrie hymyili. ”Voi isäkulta, rakkaus on sokeaa”, hän sanoi itsekseen. Hän oli juuri lähettänyt Puckin yläkertaan, koska hän oli sanonut: ”Minä vihaan Tinietä!” Tinie oli yksi talossa asuvista tytöistä.

Myöhemmin illalla Corrie meni puhumaan Puckin kanssa. ”Puck, tiedätkö sinä, että on väärin vihata toista? Se on yhtä paha asia kuin murha. Jeesus käskee meitä rakastamaan vihollisiamme.”

”Mutta minä en voi rakastaa Tinietä.”

”Jos kuulut Jeesukselle, hänen rakkautensa on sinun sydämessäsi. Sillä rakkaudella voit rakastaa Tinietä. Mitä jos antaisit Jeesukselle mahdollisuuden auttaa sinua rakastamaan Tinietä?”

He rukoilivat yhdessä. Puck sanoi Jeesukselle, että hän oli pahoillaan, kun oli sanonut vihaavansa Tinietä. Hän pyysi Jeesusta antamaan anteeksi ja auttamaa häntä rakastamaan Tinietä. Vähän tämän jälkeen Puckista ja Tiniestä tuli hyvät ystävykset.

Monta vuotta tämän jälkeen Puck joutui Indonesiassa ollessaan pidätetyksi ja hänet vietiin japanilaiselle vankileirille. Vanginvartijat olivat hyvin julmia. On erittäin vaikeaa rakastaa sellaisia ihmisiä. Puck tarvitsi Jeesuksen apua. Oli hyvä, että Puck oli oppinut sen asian jo Jumalan koulussa ten Boomeilla asuessaan.

Vihaatko sinä jotakuta toista ihmistä? Oletko oppinut rakastamaan ja antamaan anteeksi?

Kuva 3-5

Olet varmaan jo huomannut, ettei Corrien seurassa kenenkään aika käynyt pitkäksi. Corrie oli perustanut Haarlemiin tyttökerhon. Siellä tehtiin kaikenlaista, kuten harrastettiin musiikkia, käsitöitä ja voimistelua. Osallistuivatpa tytöt mihin ryhmään tahansa, kaikki saivat kuulla sanomaa Jeesuksesta. Osa tytöistä ei välittänyt Jeesuksesta, he tulivat muuten vain pitämään hauskaa.

Eräs heistä oli Annie. Hän osallistui lauluryhmään, englanninryhmään ja voimisteluryhmään. Corrie oli myös mukana voimisteluryhmässä, ei kylläkään sen takia, että olisi ollut erityisen urheilullinen. Joskus hän ei edes uskaltanut laskeutua heiluvista renkaista ja tyttöjen täytyi auttaa hänet alas.

Kerhon puolivälissä Corrie vihelsi pilliin. Kaikki tytöt tulivat istumaan hänen ympärilleen ja Corrie kertoi heille Jeesuksesta. Tuokion jälkeen voimisteltiin vielä vähän aikaa. Tällä tavalla Annie kuuli Jumalasta ensimmäisen kerran.

Eräänä päivänä Annie oli vihainen miesopettajalle, joka ohjasi voi-

misteluryhmää. Kostaakseen hänelle Annie ompeli opettajan housunlahkeet yhteen ja pani vettä hänen kenkiinsä. Corrie oli niin vihainen, että hän kielsi Annieta tulemasta kerhoon kolmeen viikkoon. Kuitenkin hän tuli taas seuraavalla kerralla eikä Corrie sanonut mitään.

Kesällä he pitivät tyttöleirejä. Myös ten Boomeilla asuvat tytöt pääsivät auttamaan. Samalla he pääsivät lomailemaan. He oppivat leirien aikana niin paljon, että alkoivat myöhemmin itsekin pitää kerhoja. Leireillä tytöillä oli aina erityisen hauskaa. Välillä joku tietysti käyttäytyi huonostikin. Eräs tyttö käveli unissaan. Corrie oli hänestä hyvin huolissaan ja talutti tytön aina varovasti takaisin vuoteeseen. Eräänä aamuna kuitenkin huomattiin, että unissakävelijällä oli myös hyvä ruokahalu. Hän oli yöllä syönyt kaikki suklaapatukat.

Kuva 3-6

Iltaisin leiritulen äärellä kaikki vakavoituivat. He lauloivat ja keskustelivat Jumalasta. Annie, tyttö, josta aiemmin kerroin, oli myös eräällä noista leireistä. Hän oli hyvin murheellinen ja masentunut, sillä hän oli juuri lopettanut seurustelun poikaystävänsä kanssa.

Eräänä pimeänä iltana leiritulien loimutessa Corrie sanoi: ”Kun sinulla on murheita etkä tiedä niihin vastausta, kerro asiasi Jeesukselle. Hänen käsissään ovat sinun menneisyytesi, nykyhetkesi ja tulevaisuutesi.”

Tässä tilanteessa Annie alkoi uskoa Jeesukseen omana Pelastajanaan. Jälkeenpäin, aina kun hän oli murheellinen ja masentunut, hän muisteli, mitä Corrie oli silloin sanonut, ja se auttoi häntä. Oletko sinä joskus surullinen? Muista, että jos uskot Jeesukseen, hänen kädessään ovat sinunkin menneisyytesi, nykyhetkesi ja tulevaisuutesi.

Vuonna 1939 puhkesi toinen maailmansota ja Hollanti joutui mukaan sotaan. Ennen pitkää sellaiset kerhot, joita Corrie piti, kiellettiin. Corrie tapasi salaa vielä yhden kerran muutamia tytöistä. Kun he lauloivat Hollannin kansallislaulua (”Wilhelmusta”), tytöt alkoivat itkeä.

Corrie lohdutti heitä: ”Tytöt, älkäämme itkekö. Meillä on ollut hauskaa, ja mikä vielä tärkeämpää, olemme kuulleet Jeesuksesta. Hänen käsissään on meidän menneisyytemme, nykyhetkemme ja tulevaisuutemme myös epävarmoina aikoina, kuten nyt sodan aikana.”

Tuo aika oli hyvin vaikeaa Corrielle ja tytöille, mutta he oppivat monia asioita Jumalan koulussa.

Jumala tietää, että jotkut tärkeät elämän asiat opitaan vain koettelemusten ja vaikeuksien kautta. Juuri noina aikoina me opimme luottamaan Jumalaan enemmän ja tottelemaan hänen tahtoaan. Onko sinulla ollut vaikeuksia viimeaikoina? Oletko paraikaa oppimassa niitä tärkeitä asioita, jotka Jumala tahtoo opettaa sinulle koulussaan? Kuuntele Jumalan sanaa! Toimi sen mukaan. Luota täysin Jeesukseen.

Kertauskysymykset

1. Miksi lasten pitää käydä koulua? (Oppiakseen asioita, joita tarvitaan elämässä kuten lukemista, laskemista ja maantietoa.)
2. Kuka käy ”Jumalan koulua”? (Jokainen, joka uskoo Jeesukseen.)
3. Mitä Corrie oppi Jumalan koulussa, kun hän oli pidemmän aikaa sairaana? (Hyväksymään sen, että hän oli sairas tietämättä miksi. Hän oppi myös kiittämään Jumalaa kaikissa tilanteissa.)
4. Mitä Corrie huomasi, kun hän opetti erityiskoululaisille Raamattua? (Oppilaat pystyivät muistamaan raamatunkertomuksia ja rakastamaan Jeesusta.)
5. Keitä tuli asumaan ten Boomien kotiin isän, Betsien ja Corrien kanssa? (Lapsia, jotka eivät voineet asua vanhempiensa kanssa.)
6. Mitä Puck-tyttö, joka vihasi Tinietä, oppi Jumalan koulussa? (Rakastamaan vihollisia.)
7. Miksi Corrie perusti tyttöjen kerhon Haarlemiin? (Jotta tytöillä olisi mahdollisuus kuulla Jeesuksesta.)
8. Miksi Jumala sallii meille koettelemuksia ja vaikeuksia? (Niiden avulla opimme luottamaan häneen ja tottelemaan hänen tahtoaan.)

Oppitunti 4
Jeesus on voittaja

Tavoite: Ymmärtää, että Jumala on lastensa kanssa, missä tahansa olemmekin.

Raamatunlause: ”Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivät henkivallat... ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta.” Room. 8:38,39

Kuva 4-1

Corrie ja hänen isänsä kävelivät katua pitkin. Yhtäkkiä herra ten Boom vei Corrien tien toiselle puolelle erään kaupan ikkunan luo. Ikkunan sisäpuolella oli pieni kyltti. Siinä luki: ”Emme myy juutalaisille.” (Juutalaiset ovat Abrahamin jälkeläisiä, Jumalan valittua kansaa.) Kyyneleet kohosivat heidän silmiinsä.

”Voi, Corrie”, isä sanoi. ”Tämä on kauheaa ja sitä tapahtuu nyt täällä Haarlemissakin.”

Kaikkialla Haarlemissa ja myös muualla Hollannissa oli tuollaisia lappuja. Juutalaiset eivät saaneet enää matkustaa raitiovaunussa. He eivät saaneet mennä teatteriin eivätkä puistoon. Juutalaisilla piti olla takeissaan suuri keltainen tähti, jossa luki ”juutalainen”, jotta kaikki tunnistaisivat heidät jo kaukaa.

Kuinka tällainen yleensä oli mahdollista? Saksassa pääsi hallitsijaksi Adolf Hitler -niminen julma mies. Hänen tavoitteenaan oli vallata saksalaisten sotajoukkojen avulla koko Eurooppa. Hitler halusi valloittaa monet maat kuten Itävallan, Puolan, Tanskan, Norjan ja myös Hollannin, jossa Corrie ja hänen perheensä asuivat. Hitlerin seuraajia kutsuttiin natseiksi. He saivat aikaan hyvin paljon pahaa. Pahinta oli se, että he järjestivät juutalaisten, Jumalan valitun kansan, joukkomurhan.

Ten Boomin perhe rakasti juutalaisia hyvin paljon. He olivat lukeneet tästä kansasta Raamatusta. Jeesuskin oli syntynyt juutalaiseen perheeseen. Jumala oli antanut ten Boomin perheenjäsenten sydämiin rakkauden omaa kansaansa, juutalaisia kohtaan.

Vähän myöhemmin perhe katsoi silmät kyynelissä ryhmän huutavia saksalaisia sotilaita pakottavan ihmisiä kiipeämään poliisiautoon. Olivatko ihmiset rikollisia? Eivät he olleet rikollisia, ainoastaan juutalaisia. Myöhemmin nämä ihmiset vietiin Saksaan ja Puolaan keskitysleireille, missä heidät tapettiin.

”Corrie”, isä sanoi. ”Uskon, että Jumala tulee rankaisemaan noita ihmisiä siitä, miten he toimivat. He ovat koskeneet juutalaisiin, Jumalan silmäterään.”

Silmäterä on hyvin herkkä osa ihmisen silmässä. Jos joku koskettaa sitä, kipu on kova.

Corrie rukoili: ”Herra, haluan tehdä kaiken voitavani pelastaakseni sinun kansasi jäseniä.”

Kuva 4-2

Jotakin hyvin outoa oli tekeillä. Monet tulivat kyläilemään ten Boomien luokse. Näytti siltä kuin kaikki haluaisivat korjauttaa kellonsa heidän liikkeessään. Monet teini-ikäisetkin tulivat sinne. Oliko heillä tarpeeksi rahaa kellon ostamiseen? Corrie seisoi tiskin takana. Seuraava asiakas oli mies, joka otti naisten kellon taskustaan.

”Vaimoni haluaa tietää, voiko tämän kellon korjata. Se pysähtyy vähän väliä.”

Tämä oli tunnussana. Se tarkoitti, että joku juutalainen tarvitsi apua paetakseen.

Pam! Liikkeen ovi läimähti kiinni. Edellinen asiakas oli lähtenyt. Corrie oli nyt kahdestaan tämän asiakkaan kanssa.

”Se on nuori nainen”, mies kuiskasi.

”Meillä on paikka Groningenissa”, Corrie kuiskasi vastaukseksi. ”Pyytäkää häntä olemaan valmiina puutarhamökin luona.”

He kuiskailivat keskenään ja sopivat tarkasti, mitä tuon naisen pitäisi tehdä. Sitten he kumarsivat päänsä ja Corrie rukoili: ”Herra Jeesus, siunaa tämä suunnitelma, jotta tämä sinun kansaasi kuuluva nainen pelastuisi. Aamen!”

Kun mies lähti, hän pani kellon takaisin taskuunsa.

Myöhemmin puhelin soi. Ääni sanoi: ”Lähettäkää vain se kello tehtaalle. Siellä se voidaan korjata.” Tiedätkö, mitä tuo sanoma tarkoitti? Se tarkoitti: Olemme löytäneet paikan, johon juutalainen voidaan piilottaa.

Nyt varmaan ymmärrät, miksi monet tulivat ten Boomien liikkeeseen. Monet miehet ja naiset, nuoretkin, auttoivat Corrieta piilottamaan juutalaisia eri ihmisten koteihin. Koska tämä työ piti tehdä hyvin salassa, sitä sanottiin ”maanalaiseksi toiminnaksi”. Corrie kutsui kaikkia ihmisiä, jotka auttoivat häntä tässä työssä ”Jumalan maanalaiseksi” (God’s Underground). He toimivat näin, koska rakastivat Jeesusta ja hänen kansaansa niin paljon.

Underground tarkoittaa mm. metroa, salaista toimintaa ja vastarintaliikettä.

Kuva 4-3

”Päivällinen on valmis!” huusi Betsie.

Pöytä oli katettu yhdeksälle ihmiselle: Corrielle, joka tuli liikkeestä, ja isälle, joka tuli työpajastaan, sekä talossa salaa asuvalle kuudelle muulle ihmiselle. Heitä kutsuttiin ”kätketyiksi”. Kolme heistä oli poikia, jotka eivät halunneet joutua salaisen poliisin lähettäminä työhön

saksalaiseen sotatarviketehtaaseen. Kolme muuta olivat ”kelloja”. He olivat kätkettyjä juutalaisia: kaksi rouvaa Mary ja Thea sekä mies nimeltä Eusi.

Kaikki juttelivat iloisesti syödessään. Aina silloin tällöin he purskahtivat nauramaan jollekin Eusin hauskalle vitsille.

Yhtäkkiä läpi koko talon kuului summerin ääni. Se tarkoitti vaaraa. Kaikki hyppäsivät pystyyn. ”Kätketyt” ottivat kaikki tavaransa ja juoksivat yläkertaan Corrien huoneeseen. Huoneen seinässä oli salainen luukku. He ryömivät polvillaan luukun läpi sen takana olevaan salaiseen huoneeseen. Huone oli todella pieni, vain alle metrin levyinen. He istuivat aivan hiljaa sydämet jyskyttäen. He eivät uskaltaneet yskiä eivätkä aivastaa.

”Voitte tulla alakertaan”, ääni kutsui muutaman minuutin kuluttua.

Onneksi se oli Corrien ääni. Hälytys ei ollutkaan Gestapon eli salaisen poliisin ratsia (yllätystarkastus), vaan se oli harjoitus, joita he tekivät aina silloin tällöin todellisen tilanteen varalta. Corrie auttoi Marya ryömimään luukusta.

Eusi vitsaili jälleen: ”Minä ajattelinkin, ettei meillä ole ollut kermaleivoksia pitään aikaan.”

”Toivon, että tätä ei tapahdu koskaan oikeasti”, huokasi Thea.

Piiloutumista piti harjoitella, sillä kun Gestapo tekisi ratsian, jokaisen täytyi mennä piiloon mahdollisimman nopeasti. Talon piti näyttää siltä kuin siellä asuisi vain vanha mies kahden naimattoman tyttärensä kanssa. Koska harjoitukset eivät olleet koskaan hauskoja ja ne tapahtuivat aina omituiseen aikaan, Betsiellä oli tapana hemmotella heitä jälkeenpäin tarjoamalla heille kermaleivoksia.

”Onneksi olkoon!” sanoi Corrie iloisesti, sekuntikello kädessään. ”Olette rikkoneet entisen ennätyksenne. Aika oli kaksi sekuntia parempi kuin viime kerralla.”

Vielä hiukan huohottaen ja vapisten he jatkoivat syömistään.

Aterian jälkeen isä haki Raamatun.

”Tänään luemme psalmista 91”, hän sanoi. ”Se, joka asuu Korkeimman suojassa ja yöpyy Kaikkivaltiaan varjossa… Hän antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua, missä ikinä kuljet.” (jakeet 1,11)

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

”Kiitos Herra Jeesus, että sinä olet meidän todellinen kätköpaikkamme”, Corrie rukoili sydämessään.

Eusi ajatteli hetken vaimoaan ja lastaan, jotka olivat muualla piilossa. Hän ei tiennyt, missä he olivat. Ten Boomien talon ympärillä oli enkeleitä. Hän rukoili, että Jumala lähettäisi enkeleitä myös hänen vaimonsa ja lapsensa ympärille.

Kerran taas kuului summerin ääni läpi koko talon. Tällä kertaa se ei ollut harjoitus. Joku oli saanut selville, että Corrie piilotti juutalaisia

taloonsa ja kertonut siitä Gestapolle. Juuri ja juuri ajoissa nuo kuusi kätkettyä ehtivät piiloon salaiseen huoneeseen. Heidän täytyi pysytellä siellä neljä päivää. Hollannin poliisi järjesti sitten heille mahdollisuuden siirtyä toiseen piilopaikkaan. Mutta kaikki muut, jotka olivat talossa sillä hetkellä, pidätettiin, myös ten Boomien perhe. Gestapo tutki koko talon etsien salaista huonetta, mutta turhaan. Kaikki vietiin poliisiasemalle ja seuraavana päivänä Schleveningenin vankilaan.

10 päivää pidätyksen jälkeen herra ten Boom kuoli. Hän pääsi Jeesuksen luo taivaaseen. Siellä ei enää ole surua eikä murhetta. Siellä ovat kaikki ne ihmiset, jotka uskovat Jeesukseen ja ymmärtävät hänen kuolleen ristillä meidän pahojen tekojemme tähden. Herra ten Boom uskoi Jeesukseen. Hän rakasti Vapahtajaa niin paljon, että kertoi hänestä toisille ja oli valmis pelastamaan juutalaisia Gestapon käsistä. Se oli hänelle kunniatehtävä. Jumala salli hänen myös kärsiä juutalaisten, Jumalan silmäterän tähden.

On kunnia-asia, kun Jumala valitsee sinut ja minut kärsimään Kristuksen tähden. Esimerkiksi, jos kerrot koulussa uskovasi Jeesukseen, toiset voivat alkaa kiusata sinua. Tai jos menet sunnuntaina kirkkoon jalkapalloharjoitusten sijasta, valmentajasi ei välttämättä ymmärrä valintaasi ja on tyytymätön.

Meistä kärsimykset eivät ole mukavia, mutta Jumala sallii niitä meille, koska ne auttavat meitä tulemaan enemmän Jeesuksen kaltaisiksi. Murheemme täällä kestää vain hetken, mutta kun kerran tulemme taivaaseen, ymmärrämme, kuinka pientä meidän kärsimyksemme oli verrattuna siihen riemuun, mitä saamme kokea Jeesuksen kanssa.

Kuva 4-4

Melkein kaikki, jotka tuona päivänä pidätettiin, vapautettiin kahden kuukauden kuluttua, mutta ei Betsietä eikä Corrieta. Jos Jeesus ei olisi ollut heidän kanssaan, he eivät olisi selvinneet. Tuhansien muiden naisten kanssa heidät pakattiin karjankuljetusvaunuihin ja vietiin Saksaan.

Muutamia päiviä kestäneen, kauhean matkan jälkeen he saapuivat naisten vankileirille Ravensbrückiin. He saivat ottaa Hollannista mukaansa vain muutamia tavaroita, mutta ne olivat sitäkin tärkeämpiä heille. Betsie oli sairas ja hänellä oli sininen villatakkinsa yllään. Lisäksi heillä oli vitamiinitippoja ja kaikkein tärkein, pieni Raamattu.

Kun he menivät ilmoittautumishuoneeseen, he huomasivat, että joutuisivat luovuttamaan käytännöllisesti kaikki tavaransa.

Mutta entä vitamiinit, villatakki ja Raamattu?

”Oi, Herra Jeesus”, Corrie rukoili hiljaa, ”me tarvitsemme sinun sanaasi kipeästi tässä kauheassa paikassa. Tarvitsemme sitä itse ja nämä kaikki muut naiset tarvitsevat sitä myös. Annathan meidän pitää sen.”

Betsien kasvot olivat tuskasta vääristyneet:

”Corrie, minun on pakko päästä WC:hen.”

”Hyvä herra”, Corrie sanoi vartijalle niin kohteliaasti kuin osasi. ”Minun sisareni ei kestä kauempaa.”

Mies osoitti ovea sanaa sanomatta. Corrie avasi oven, mutta ei nähnyt missään WC:tä.

”Voitteko sanoa, missä WC:t ovat?” Corrie kysyi toiselta vartijalta.

”Käyttäkää viemäriä!” hän ärjäisi ja pamautti oven kiinni heidän jälkeensä.

Nyt he olivat kahdestaan suihkuhuoneessa. Yhtäkkiä Corrie tajusi, että he tulisivat varmasti tänne myöhemmin, yhdessä 100 muun naisen kanssa vaihtamaan ylleen vankilavaatteet, jotka odottivat kasassa.

”Betsie”, hän kuiskasi, ”ota äkkiä villatakki pois päältäsi.”

Corrie kietoi vitamiinitipat ja Raamatun villatakin sisään ja piilotti ne penkin alle. Sitten he menivät takaisin ilmoittautusmispaikkaan.

Jumala ei koskaan jätä meitä yksin. Myöhemmin, kun Corrie ja Betsie lähtivät suihkuhuoneesta, heillä oli vain ohut vankilamekko päällään ja kengät jalassa. Kuitenkin Corriella oli lähes huomaamaton muhkura selässään. Siinä roikkuivat pienessä kaulapussissa Raamattu ja vitamiinitipat. Hänellä oli myös muhkuroita vyötäröllään: Betsien sininen villatakki. Kaikki naiset tarkastettiin kolme kertaa, ettei kukaan ottaisi mukaansa mitään ylimääräistä. Betsie tarkastettiin joka kerran, mutta Corrie jätettiin väliin. Häntä ei tarkastettu kertaakaan.

Ehkä Corrie muisti tuolloin tilanteen, kun hän oli pieni tyttö ja sanoi isälleen: ”Isä, minä pelkään, että te kaikki kuolette.”

”Corrie”, isä oli sanonut, ”kun sinun pitää matkustaa junalla, milloin annan sinulle rahat lippuun?”

”Juuri ennen kuin lähden”, Corrie vastasi.

”Corrie”, isä sanoi sitten, ”jos taivaallinen Isä antaa meille tapahtua pahoja asioita, hän antaa meille juuri siihen tilanteeseen myös voiman kestää. Sitä ennen ei tarvitse pelätä.”

Tuolla kauhealla vankileirillä Jeesus auttoi heitä kestämään monia kärsimyksiä ja vaikeuksia. Jumala antoi heidän nähdä jopa ihmeitä. Yhden ihmeen he olivat jo kokeneet. Sen, ettei Corrieta tarkastettu ja he saivat pitää Raamatun sekä vitamiinit. Lisää ihmeitä oli vielä tulossa.

Kuva 4-5

Parakki 28 oli se parakki, johon Corrie ja Betsie oli ahdettu yhdessä ainakin 1400 muun naisen kanssa. Parakit olivat käsittämättömän likaisia. Kun he tulivat sinne ensimmäisen kerran, he huomasivat, että paikka kuhisi kirppuja. Hetken Corrie ajatteli heidän omaa kotiaan, jonka Betsie aina piti siistinä ja puhtaana.

Sitten Corrie sanoi ääneen: ”Betsie, miten me kestämme näitä inhottavia ötököitä?”

Betsie rukoili: ”Näytä Herra meille, mitä meidän pitää tehdä.” Samassa hän tiesi vastauksen: ”Corrie muistatko, mitä luimme Raamatusta tänä aamuna? ’Kiittäkää kaikesta’. Meidän pitää nyt kiittää Jeesusta kirpuista.”

Katso 1. Tess. 5:18.

”Betsie, minä haluan kiittää Jumalaa kaikesta muusta, mutta en kirpuista.”

”Corrie, Raamatussa kehotetaan kiittämään kaikesta. Se ei tarkoita vain mukavia asioita vaan myös asioita, jotka eivät ole ollenkaan mukavia.”

Sitten he kiittivät Jumalaa siitä, että he saivat olla yhdessä ja että saivat kertoa evankeliumia niin monille naisille. Betsie kiitti Jumalaa myös kirpuista, vaikka Corrie olikin asiasta eri mieltä.

Jos sinä olet Jeesuksen oma, oletko oppinut kiittämään kaikesta? On ihanaa, että Herra on aina kanssamme. Raamatussa sanotaan: ”Kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa” (Room. 8:28). Myös kaikkein vaikeimmat asiat koituvat parhaaksemme. Siksi voimme kiittää joka tilanteessa.

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Eräänä iltana he istuivat parakin nurkassa ainoan pienen lampun valossa. Corrie luki Raamattua. Ympärillä oli paljon naisia. He olivat raataneet koko päivän kuin orjat ja naisvartijat olivat olleet heidän kimpussaan kuin verikoirat. Naiset kuuntelivat tarkkaavaisesti, kun Corrie luki Raamatusta: ”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka?” (Room. 8:35)

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Näytti, kuin nämä sanat olisi kirjoitettu juuri Ravensbrückin vankileirin naisille. Nuo naiset kokivat joka päivä niitä asioita, joista Corrie luki heille.

Corrie jatkoi lukemista: ”Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut. Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä… eikä mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa, Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:37, 39)

Naisten kasvot loistivat ilosta. Kaiken tämän kurjuuden keskellä he kokivat palan taivasta. Naiset alkoivat laulaa hiljaa, vain hyvin hiljaa, sillä jos vartija kuulisi, hän tulisi katsomaan, mitä he tekivät, ja siitä seuraisi harmia. Tällä vankileirillä vartijat kutsuivat Raamattua valheiden kirjaksi. Jokaista vankia, jolta löytyi Raamattu, rangaistiin ankarasti. Tuntui omituiselta, etteivät vartijat koskaan tulleet sisään parakkiin. Tavallisesti heitä oli joka paikassa. Kerran jostakin syystä joku vangeista meni hakemaan vartijaa, mutta vartija kieltäytyi tulemasta parakkiin 28.

”Parakkiin 28!” hän sanoi vihaisesti. ”Sinne en tule! Se paikka on täynnä kirppuja!”

Siksi he saivat lukea siellä Raamattua ja puhua vapaasti. Nyt Corriekin kiitti Jumalaa kirpuista.

Kuva 4-6

Eräänä yönä Betsie herätti Corrien.

”Mikset anna minun nukkua? Sinä tiedät, että olen väsynyt” Corrie mutisi ärsyyntyneenä.

”Corrie, Jumala näytti minulle jotain ja minun täytyy kertoa se sinulle heti, muuten unohdan sen”, Betsie sanoi.

Corrie oli pahoillaan, että oli vastannut töykeästi. He työnsivät päänsä peittona olleen takin sisään, ja Betsie alkoi kertoa.

”Corrie, tämä leiri on pystytetty tuhoamaan ihmisiä. Sodan jälkeen meidän täytyy yrittää saada itsellemme yksi tällainen paikka. Meidän pitää uudistaa se täydellisesti, maalata kauniilla väreillä ja hankkia paljon kukkia. Silloin sitä voivat käyttää ihmiset, jotka ovat menettäneet kotinsa sodan aikana. Hollannissa on eräs pieni, kaunis talo. Meidän pitää ottaa sinne asumaan ihmisiä, jotka ovat kärsineet paljon keskitysleireillä. Siellä heidän mielensä ja sydämensä voivat parantua kaikista kauheista asioista, joita he ovat kokeneet.”

”Asummeko mekin siinä talossa?” kysyi Corrie. Hän ajatteli, että olisi ihanaa asua kauniissa talossa, jossa on puutarha täynnä kukkia, sen jälkeen kun on elänyt likaisella keskitysleirillä.

”Asumme, mutta vain vähän aikaa, Corrie. Sitten meidän täytyy mennä kaikkialle maailmaan kertomaan, että vaikka tuska olisi miten suuri, Jeesus on aina tuskaamme suurempi. Ihmiset uskovat meitä, sillä olemme kokeneet sen itse”, Betsie jatkoi.

Corrie halusi puhua lisää, mutta Betsie oli jo nukahtanut.

Betsie ei koskaan saanut asua tuossa kauniissa talossa. Hän kuoli vain muutama päivä tämän jälkeen. Jeesus vei hänet vielä kauniimpaan kotiin, Taivaan Isän luo.

Entä Corrie? Joku keskitysleirin toimistossa teki virheen. Vahingossa vapautettiin nainen, jota ei pitänyt vapauttaa. Mutta kun he huomasivat virheen, nainen oli jo Haarlemissa. Tuo nainen oli... Corrie. Jos hän olisi jäänyt leirille, hänkin olisi kuollut. Mutta Jumala ei halunnut hänen kuolevan. Jumala halusi, että Corrie toteuttaa sen, mistä Jumala oli puhunut Betsielle. Jumalan tahto tapahtuisi. Corriella ja Betsiellä oli hyvin vaikeaa keskitysleirillä. Kuitenkin Herra oli heidän kanssaan ja se oli tärkeintä. On mahtavaa tietää, että Jumala on luvannut olla lastensa kanssa, missä ikinä he ovatkin. Hän sanoo: ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti” (Matt. 28:20). Mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta.

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Kertauskysymykset

1. Mikä oli kauheinta, mitä natsit tekivät? (He murhasivat joukoittain juutalaisia, Jumalan valittua kansaa.)
2. Mihin kansaan Jeesus kuului? (Juutalaisiin.)
3. Miten Corrie perheineen auttoi juutalaisia? (He piilottivat juutalaisia kotiinsa ja auttoivat heitä pakenemaan natseja.)
4. Mitä ”kätkettyjen” piti tehdä, kun he kuulivat summerin äänen talossa? (Mennä piiloon salaiseen huoneeseen mahdollisimman nopeasti.)
5. Tiedätkö, mikä oli suurin syy siihen, ettei salaista huonetta löydetty, kun talo tutkittiin? (Jeesus varjeli ”kätkettyjä” ihmisiä.)
6. Miksi Jumala sallii kärsimyksiä elämäämme? (Tehdäkseen meistä enemmän Jeesuksen kaltaisia.)
7. Minkä ihmeen Jumala teki, kun Corrie ja Betsie olivat tulossa keskitysleirille? (Hän auttoi Corrieta viemään Raamatun, villatakin ja vitamiinit leirille.)
8. Kuinka Corrie ja Betsie pääsivät pois leiriltä? (Jumala otti Betsien taivaaseen ja Corrie vapautettiin.)

Oppitunti 5
Jumalan kulkuri

Tavoite: Opettaa lapsille, miten tärkeätä on seurata Jumalan johdatusta.

Raamatunlause: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni... Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” Matt. 28:19,20

Kuva 5-1

”Neiti, voitteko antaa minulle matkaliput seuraaviin kaupunkeihin: Hong Kong, Sydney, Auckland, takaisin Sydneyiin ja sieltä suoraan Kapkaupunkiin, sitten Tel Aviviin ja lopulta Amsterdamiin?”

Taiwanilaisen matkatoimiston virkailija katsoi hämmästyneenä edessään olevaa vanhaa rouvaa, joka oli juuri tilannut liput matkustaakseen kaikkiin näihin kaupunkeihin. Mahtoiko hän mennä katsomaan lapsenlapsiaan?

”Sanoisitteko vielä, mikä on matkanne lopullinen määränpää?” kysyi tyttö kohteliaasti.

”Minun matkani lopullinen määränpää on taivas”, vanha nainen vastasi.

”Anteeksi, voitteko luetella kirjaimet”, sanoi tyttö. Vanha nainen luetteli kirjaimet T A I V A S .

Kun tyttö huomasi, mitä hän oli kirjoittanut paperille, häntä hymyilytti. ”En minä sitä tarkoittanut”, hän sanoi.

”Mutta minä tarkoitin”, vanha rouva vastasi hymyillen. Tyttö näytti hieman ihmettelevältä.

Nainen huomasi sen ja oli valmis selittämään, mitä hän tarkoitti: ”Noin 2000 vuotta sitten maksettiin minun pääsylippuni taivaaseen. Maksajan nimi on Jeesus. Hän kuoli ristillä minun syntieni tähden. Se oli pääsylippuni hinta.”

”Tuo nainen on oikeassa”, keskeytti miehen ääni. Se oli kiinalainen toimistovirkailija, joka tuli juuri sisään.

Vanha nainen kääntyi ympäri ja kysyi häneltä: ”Onko teillä lippu taivaaseen?”

”Kyllä on”, hän nauroi. ”Sain sen jo lapsena asuessani Kiinassa. Silloin otin Jeesuksen vastaan syntieni sovittajana.”

”Kuuntele”, sanoi Corrie (sillä hän se oli) tytölle, joka oli lippuluukulla. ”Varmista, että sinullakin on matkalippu taivaaseen. Jos yrität päästä lentokoneeseen ilman lippua, joudut hankaluuksiin. Mutta jos

aiot mennä taivaaseen ilman sopivaa matkalippua, olet vielä suuremmissa vaikeuksissa. Puhu tämän nuoren miehen kanssa asiasta. Hän tuntee tien taivaaseen."

Corrie hyvästeli heidät ja palasi hotelliinsa.

Oletko sinä valmistautunut menemään jonakin päivänä taivaaseen Jeesuksen luo? Sinne on vain yksi tie. Pääset tuolle tielle, kun uskot Jeesukseen ja pyydät hänet elämääsi. Jeesus kuoli ja nousi kuolleista sinunkin syntiesi takia, siksi hän pystyy pelastamaan sinut väärältä tieltä ja ohjaamaan oikealle tielle. Raamattu lupaa, että jokainen, joka uskoo häneen, saa syntinsä anteeksi (katso Apt. 10:43). Haluatko uskoa Jeesukseen?

Ehkä ihmettelet, miten Corrie oli joutunut Taiwanille. Miten hänellä oli varaa niin kalliiseen matkaan?

Se on pitkä tarina.

Kuva 5-2

Muistat varmasti, miten Corrie ja hänen sisarensa Betsie olivat tuolla kauhealla vankileirillä. Eräänä iltana Jumala näytti Betsielle, mitä heidän pitäisi tehdä auttaakseen muita vankeja sodan jälkeen. Betsie herätti Corrien ja kertoi hänelle kaiken. Kun he pääsisivät pois leiriltä ja sota olisi ohi, heidän pitäisi etsiä talo. Siellä pidettäisiin huolta ihmisistä, jotka olivat kärsineet keskitysleireillä niin kuin hekin.

Sitten he kaksi lähtisivät kertomaan kaikkialle Jeesuksesta. Tietysti matkustaminen maksaisi paljon, mutta ei heidän tarvinnut huolehtia siitä, sillä Jumala oli heidän taivaallinen Isänsä ja "kaikki eläimet tuhansilla vuorillakin" olivat hänen (Ps. 50:10). Joten, jos he tarvitsivat rahaa, taivaallisen Isän ei tarvinnut muuta kuin myydä yksi lehmistään. Corriella oli aina tarpeeksi rahaa suureen tehtäväänsä. Uskovat ystävät antoivat Corrielle rahaa ilman, että hänen edes tarvitsi pyytää.

Betsie ajatteli, että hän vapautuisi pian, joten hän sanoi Corrielle: "Ennen uutta vuotta olemme molemmat vapaita."

Tämä tapahtui tavalla, jota Betsie ei osannut odottaa. Jumala vapautti Betsien ottamalla hänet luokseen taivaaseen. Siellä hän ei enää koskaan ollut sairas. Siellä hänellä ei enää ollut kipuja. Siellä hän sai olla aina Jeesuksen kanssa. Betsie sai nähdä hänet, josta oli niin monille muille kertonut.

Corrie vapautettiin vankileiriltä. Ihmisten mielestä se ehkä oli sattuma, mutta Jumala johdatti kaikkia näitä tapahtumia.

Corrie palasi kotiinsa Ravensbrückista tavallisella junalla. Kotimatkalla hän lupasi, että koko hänen elämänsä olisi täysin Jumalan käytössä siitä eteenpäin. Corrie tai Corrie-täti, kuten useat häntä kutsuivat, piti lupauksensa. Ystäviensä avulla hän vuokrasi talon. Pian sodan jälkeen talo oli täynnä keskitysleireillä kärsineitä ihmisiä. Heitä autettiin palaamaan takaisin normaaliin elämään. Tehtävä ei ollut helppo.

Tiedätkö, minkä asian oppiminen oli kaikkein vaikeinta? Vaikeinta oli antaa anteeksi niille ihmisille, jotka olivat kohdelleet heitä erittäin julmasti. Anteeksi antaminen on kaikille vaikeaa, mutta Jeesus haluaa auttaa meitä oppimaan sitä. Oletko sinä oppinut antamaan toisille anteeksi? Vaikkapa niille, jotka ovat kiusanneet sinua koulussa?

Kuva 5-3

Kun Corrie löysi ihmisiä, jotka pystyivät huolehtimaan talosta, hän alkoi matkustaa eri paikkoihin kertomaan Jumalasta. Hän kutsui itseään ”Jumalan kulkuriksi”.

Ensimmäisen matkansa hän teki Amerikkaan. Hän puhui kirkoissa ihmisille siitä, että rahat ja kauniit talot ihminen voi menettää, mutta jos olet pyytänyt Jeesuksen sydämeesi, häntä et koskaan menetä. Vaikka kohtaisit miten suuria vaikeuksia tahansa, voit aina tietää, että Jumala kannattaa sinua iankaikkisilla käsivarsillaan. Corrie oli itse kokenut sen ollessaan Ravensbrückissä. Corrien kuulijoiden piti muistaa tuo totuus ja niin tulee sinun ja minunkin.

Kerran Corrie oli Havannassa, Kuubassa. Tämä tapahtui ennen kuin kommunistit tulivat siellä valtaan. Hän oli eräässä hyvin ankarana pidetyssä tyttökoulussa vieraana. Tarkat säännöt koskivat myös vierailijoita. Eräänä aamuna aamiaisella Corrie sai käteensä kupillisen kuumaa vettä.

”Pitäisikö minun nyt juoda tämä vesi”, Corrie mietti.

Sitten hän huomasi, miksi hänelle oli annettu vain pelkkää kuumaa vettä. Teepussi lähetettiin kiertämään ja jokainen sai pitää pussia kupissaan kolmen sekunnin ajan. Corrie oli viimeisenä kuppinsa kanssa, joten hän sai pitää pussia kauemmin. Voit vain kuvitella, miten laimeaa tee oli. Se maistui tuskin miltään.

Tuona iltana Corrie-täti sai puhua tytöille tarkalleen viisi minuuttia.

Hän kysyi johtajalta: ”Saanko puhua vähän kauemmin? Minulla on hyvin tärkeää kerrottavaa tytöille.”

”Ei, se ei käy”, johtaja sanoi. ”Tytöillä on paljon kotitehtäviä. Ette voi puhua viittä minuuttia pitempään. Sen jälkeen tytöillä on hyvin tärkeää tekemistä.”

Corrie tyytyi viiteen minuuttiin. Hän kertoi lapsista, jotka olivat auttaneet häntä sodan aikana kätkemään juutalaisia vauvoja. Kun hän oli puhunut viisi minuuttia, tuli äkkiä sähkökatkos. Huoneeseen tuli täydellinen pimeys.

”Kertokaa vain lisää”, johtaja sanoi Corrielle, ”tytöt eivät voi kuitenkaan tehdä läksyjä pimeässä.” Corrie jatkoi.

Hän kertoi matkoistaan ja lapsista, joita hän oli tavannut eri maissa. Hän kertoi sekä iloisista että surullisista tapahtumista. Hän kertoi heille myös lasten ystävästä, Jeesuksesta, joka haluaa elää heidän

sydämessään ja tulla heidän elämäänsä.

Tytöt kuuntelivat kyyneleet silmissään. Samaan aikaan korjausmiehet yrittivät kiireisesti saada sähkövian korjattua. Tunnin kuluttua sähkö oli saatu palautettua. Tyttöjen piti mennä tekemään kotitehtäviään. Mutta ennen lähtöään yksi tytöistä halasi Corrieta ja kuiskasi hänen korvaansa: ”Uskon, että Jeesus antoi tuon sähkökatkoksen tulla, että voisit kertoa meille tänään hänestä.”

Corrie matkusteli ympäri maailmaa, mutta yhteen paikkaan hänen oli vaikea palata – maahan, jossa hän oli ollut Ravensbrückin vankileirillä.

Kuva 1-6 (uudestaan)

Muistatko vielä, miten Corrie oli kuusivuotiaana tyttönä pitänyt lujasti portaiden kaiteesta kiinni, koska hän ei halunnut mennä kouluun? Mitä isä teki silloin? Hän irrotti Corrien sormet yksi kerrallaan kaiteesta ja vei hänet viimein kouluun. Nyt taivaallinen Isä sanoi Corrielle: ”Corrie, minä tahdon, että menet Saksaan.”

Kuva 5-4

Saksalaiset ottivat hänet vastaan rakastaen ja ystävällisesti. Hän puhui kirkoissa, entisillä vankileireillä, jotka oli korjattu pakolaisleireiksi, ja monissa muissa paikoissa. Hän puhui Jumalan rakkaudesta, joka on kuin valtameri. Siihen Jumala heittää meidän syntimme ja sitten hän pystyttää rannalle pienen kyltin, jossa lukee: ”Kalastaminen kielletty!” Hän tarkoitti, että kun Jumala on antanut meille jonkin asian anteeksi, niin kenelläkään ei enää ole oikeutta syyttää meitä siitä.

Kerran Corrie kutsuttiin puhumaan kirkkoon Münchenissä. Eräs mies tuli Corrien luo jumalanpalveluksen jälkeen. Corrie tunnisti hänet välittömästi ja pelästyi. Tämä mies oli näet ollut yksi kaikkein julmimmista vartijoista Ravensbrückissä. Nyt hän tuli suoraa päätä Corrieta kohti. Corrie ei voinut teeskennellä, ettei huomannut miestä. Mies ei tuntenut Corrieta, sillä vankileirillä oli ollut paljon naisia.

”Neiti ten Boom”, hän aloitti. ”Minä olen pyytänyt Jeesuksen sydämeeni, Pelastajakseni. Te puhuitte, että Jumalan rakkaus on kuin valtameri, johon minunkin syntini on heitetty. Haluaisin nyt pyytää anteeksi joltakulta, joka on ollut tuolla leirillä.” Hän ojensi kätensä sanoen: ”Annatteko te, neiti ten Boom, minulle anteeksi?”

Ensiksi Corrie ei pystynyt puristamaan miehen kättä. Kuinka hän voisi ikinä antaa tuolle miehelle anteeksi? Mutta Raamatussa sanotaan, että jos me emme anna anteeksi toinen toisillemme, ei Jumalakaan anna meille anteeksi.

”Herra Jeesus”, Corrie rukoili sydämessään. ”Auta minua antamaan anteeksi tälle kauhealle miehelle.”

Juuri silloin tapahtui ihme. Jumalan rakkaus täytti hänet. Hän tarttui miehen ojennettuun käteen, puristi sitä ja sanoi todella tarkoittaen

sanomaansa: ”Veli, minä annan sinulle anteeksi.”

Tämän tapahtuman jälkeen hän palasi usein Saksaan ja jopa odotti pääsevänsä sinne vierailulle.

Sinua ja minua eivät vankilan vartijat ole lyöneet, emmekä ole olleet nääntymäisillämme nälkään. Silti mekin voimme pyytää Jeesukselta, että hän auttaisi meitä antamaan anteeksi niille, jotka ovat loukanneet ja vahingoittaneet meitä. Voimme pyytää myös, että osaisimme rakastaa niitäkin, joista vähiten pidämme.

Corrie matkusti Afrikassa, Amerikassa, Venäjällä, Intiassa, Koreassa ja monissa muissa maissa. Hän kävi myös Taiwanilla, maassa, josta tämän päivän kertomus alkoi.

Kuva 5-5

Corrie rukoili Jumalaa johdattamaan häntä niihin paikkoihin, joihin Jumala halusi hänen menevän. Joskus Corrie johdatettiin vankilaan puhumaan Jeesuksesta. Vankila ei koskaan ole mukava paikka. Kuitenkin eräs vankila Ruandassa oli kaikkein kauhein, minkä Corrie oli koskaan nähnyt. Siellä oli niin paljon vankeja, etteivät he kaikki mahtuneet sisälle. Yölläkin vain puolet vangeista mahtui nukkumaan sisällä. Toiset nukkuivat ulkona.

Kun Corrie tuli sinne erään lähetystyöntekijän kanssa, oli juuri ollut rankkasade. Vangit istuivat ulkona polviaan myöten mudassa. He katselivat Corrieta vihaisen näköisinä. Corrie saattoi tuskin uskoa silmiään. Miten ihmeessä hän voisi kertoa ilosanomaa Jeesuksesta näille ihmisraukoille? Ei hän voinutkaan tehdä sitä omassa voimassaan, mutta Pyhä Henki auttoi häntä.

Sydämessään hän rukoili: ”Herra, anna minulle sinun ilosi valtamerestä jaettavaa näille ihmispoloisille!” Herra vastasi hänen rukoukseensa.

Hän kertoi miehille Jeesuksesta, joka rakastaa meitä niin paljon, ettei hän koskaan jätä meitä yksin. Miehet ehkä ajattelivat: ”Helppo hänen on puhua, sillä hänhän lähtee pois vankilasta vähän ajan kuluttua, mutta meidän pitää jäädä tänne...”

Sitten Corrie kertoi heille: ”Minäkin olen ollut vankilassa, joka oli vielä pahempi kuin tämä. Siellä kuoli 95 000 naista. Yksi heistä oli sisareni. Mutta siellä maanpäällisessä helvetissä me opimme, että Jeesukseen voi aina luottaa.”

Kun hän puhui näille miehille, Herra täytti hänen sydämensä rauhalla ja ilolla. Sama ilo kosketti muitakin.

”Jeesus haluaa tulla sinunkin sydämeesi ja elämääsi. Hän sanoo: ’Minä seison ovella ja kolkutan.’ Kuka teistä haluaa, että Jeesus tulee sinun elämääsi?”

Katso Ilm. 3:20.

Kaikki miehet, myös vartijat, nostivat kätensä. Samat kasvot, jotka

olivat aluksi olleet täynnä vihaa, loistivat nyt ilosta.

He viipyivät pitkän aikaan vankilassa, mutta lopulta Corrien ja lähetystyöntekijän piti lähteä. Kun he kävelivät autolle, vangit ja vartijat seurasivat heitä jopa porttien ulkopuolelle saakka. Kenellekään ei tullut mieleen paeta.

He seisoivat auton ympärillä ja sanoivat yhteen ääneen: ”Vanha nainen, tule takaisin ja kerro meille lisää Jeesuksesta.”

Corrie-täti ei voinut palata, mutta lähetystyöntekijä, joka oli hänen kanssaan, palasi. Siitä lähtien hän kävi siellä joka viikko.

Myöhemmin hän kirjoitti Corrielle kirjeen: ”Juhlat (siunaukset) jatkuvat. Aina tulee uusia ihmisiä uskoon.”

Uudetkin vangit oppivat tuntemaan Jeesuksen Pelastajanaan.

Kuva 5-6

Yli 30 vuoden ajan Corrie matkusti ympäri maailmaa. Hän kutsui itseään ”Jumalan kulkuriksi”. Hän kirjoitti myös kirjoja, joita on käännetty useille kielille, myös suomeksi.

Viimein Corrie oli liian vanha matkustamaan. Jumala antoi hänelle talon Amerikasta. Corrie antoi talolle nimen ”Shalom” (rauha). Hän asui siellä Pamela-nimisen rouvan kanssa, joka hoiti Corrieta tämän viimeisten elinvuosien ajan. Corrie nautti talon ihanasta puutarhasta, joka oli täynnä erivärisiä kauniita kukkia. Kukat olivat Corrielle suuri ilo.

Sitten Corrie sairastui niin vakavasti, ettei hän voinut enää puhua. Viimeisinä aikoina hän ei voinut edes nousta ylös vuoteesta. Mutta se ei estänyt häntä rakastamasta Jeesusta ja toisia ihmisiä. Kun Corrie oli 91-vuotias, hän lähti viimeiselle matkalleen. Hän pääsi määränpäähänsä, taivaaseen. Hän pääsi perille, koska hän oli valmis. Hänellä oli matkalippu taivaaseen. Jeesus oli maksanut sen, kun hän kuoli ristillä Corrien puolesta.

Oletko sinä valmis taivaaseen? Uskotko, että Jeesus on maksanut hinnan sinunkin puolestasi? Oletko valmis katumaan syntejäsi ja uskomaan Jeesukseen? Raamatussa sanotaan: ”Sillä, joka uskoo Poikaan, on ikuinen elämä” (Joh. 3:36).

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Opettajalle

Varaudu kertomaan evankeliumi lapsille lyhyesti. Voit käyttää apunasi Sanatonta kirjaa. Tarjoa myös keskustelumahdollisuutta niille, jotka kaipaavat apua Jeesuksen luo tulemiseen.

Sanaton kirja on Lastenmission tuote, jota voi tilata Lastenmission toimistosta (yhteystiedot www.lastenmissio.fi).

Kertauskysymykset

1. Mitä Corrie tarkoitti sanoessaan, että hänellä on matkalippu taivaaseen? (Jeesus oli antanut hänen syntinsä anteeksi ja siksi hän oli valmis menemään taivaaseen.)
2. Mitä Betsie kertoi Corrielle, ennen kuin hän meni taivaaseen? (Sodan jälkeen heidän pitäisi huolehtia ihmisistä, jotka ovat olleet keskitysleireillä ja matkustaa ympäri maailmaa kertomassa Jeesuksesta.)
3. Kuinka Jumala järjesti Corrielle mahdollisuuden puhua kuubalaisessa tyttökoulussa enemmän kuin viisi minuuttia? (Kouluun tuli sähkökatkos.)
4. Mihin maahan Corrie ei halunnut matkustaa? (Saksaan.)
5. Miksi hän lopulta meni sinne? (Jumala halusi hänen menevän sinne.)
6. Mitä tapahtui, kun hän kohtasi Saksassa vanginvartijan samalta vankileiriltä, jolla hän itse oli ollut? (Vanginvartija pyysi anteeksi ja Jumala auttoi Corrieta antamaan anteeksi.)
7. Mitä tapahtui Ruandan vankilassa, kun Corrie vieraili siellä? (Pyhä Henki puhui vangeille ja vartijoille, ja he kaikki halusivat uskoa Jeesukseen.)
8. Mitä Corrie pystyi tekemään silloinkin, kun hän ei enää kyennyt puhumaan eikä nousemaan vuoteestaan? (Hän pystyi rakastamaan Jeesusta ja toisia ihmisiä.)

Tulosta, leikkaa irti ja säilytä Raamattusi välissä.

Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen

Varmista, että lapsi tietää

Jumalasta

Kuka Jumala on?
Jumala loi meidät. Hän puhuu meille Raamatussa. Jumala on pyhä ja puhdas.
Hän rakastaa meitä.

Synnistä

Mitä synti on?
Synti on sitä, ettei tottele Jumalan käskyjä.
Se on vastoin Jumalan tahtoa.
Anna esimerkkejä asioista, jotka ovat syntiä.
Olemus ja teot ovat syntisiä. (Me teemme syntiä, koska olemme syntisiä.)
Synti ansaitsee rangaistuksen.

Pelastajasta

Kuka ainoastaan voi ottaa pois syntisi?
Jeesus, Jumalan Poika, kuoli ristillä syntisten puolesta.
Jeesus nousi kuolleista.
Hän hallitsee kaikkea.

Kerro, miten pelastutaan

Selitä, mitä Jumala haluaa meidän tekevän ja mitä Jumala tekee.
Käytä yhtä raamatunjaetta *(esim. Joh. 1:12, 3:16, 6:37, Apt. 16:31, Room. 6:23 tai 10:13).*
Mitä Jumala haluaa sinun tekevän?
Mitä Jumala tekee?
Kerro, että uskovan elämä ei aina ole helppoa.
Kysy: ”Haluatko pyytää Jeesusta elämääsi nyt vai haluatko vielä miettiä asiaa?”
Rohkaise lasta rukoilemaan ääneen (jos hän on valmis tulemaan Jeesuksen luo).

Kerro pelastusvarmuudesta

Palaa jakeeseen, jota käytit.
Kerro elämänmuutoksesta.
Kerro lapselle, mistä asioista jokainen Jeesukseen sydämestään uskova voi olla varma.

Anna (myöhemmin) ohjeita uskovan elämästä

Lue ja noudata Raamattua.
Puhu Jumalalle, taivaalliselle Isällemme.
Kerro muille, mitä Jeesus on tehnyt sinulle.
Pyydä Jumalaa antamaan anteeksi, kun teet syntiä.
Tapaa toisia uskovia.
Muista Jumalan lupaus: *”Minä en sinua jätä” (Hepr. 13:5)*